DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • JUNI 2018

Liahona

Een openbaring die de hele wereld tot zegen is, p. 12

Nobel vaderschap: een glimp van het goddelijke, p. 22

Onbaatzuchtig dienstbetoon aan wie lijden, p.26

'Ik heb de platen', riep Joseph, p. 32

‘NOBEL VADERSCHAP LAAT ONS EEN GLIMP OPVANGEN VAN DE **GODDELIJKE EIGENSCHAPPEN VAN ONZE VADER IN DE HEMEL.**’

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Zie ‘De invloed van een rechtschapen vader’, p. 22.

Liahona, juni 2018

HOOFDARTIKELEN

22 **De invloed van een rechtschapen vader**
Megan Warren
De vaderfiguren in mijn leven hebben mij geleerd hoe belangrijk rechtschapen vaderschap is.

26 **Elkaars lasten dragen**
Ouderling Jeffrey R. Holland
Door christelijke empathie voor alle kinderen van God op te brengen, kunnen we aan de werken van de Meester deelnemen.

32 **Heiligen: de geschiedenis van de kerk – hoofdstuk 4: Wees waakzaam**
Na jaren wachten ontvangt Joseph Smith de platen. Hij wordt gewaarschuwd om waakzaam te zijn.

RUBRIEKEN

4 **Geloofsportret: Delva Netane**

6 **Bedieningsbeginselen: Vijf dingen die goede luisteraars doen**

10 **Dienen in de kerk: Waar we nodig waren**
Wilfried en Laura Eyi

40 **Onder heiligen der laatste dagen**

80 **Tot weerziens: Ons sabbatsheiligdom**
President M. Russell Ballard

DE OPENBARING UIT 1978 GEDENKEN

12 **De zegeningen van het priesterschap voor iedereen**
Hoe de openbaring uit 1978 over het priesterschap personen, gezinnen, en de kerk, tot zegen is geweest.

16 **Openbaring voor deze tijd**
Vier apostelen vertellen hoe zij zich voelden toen op 1 juni 1978 de openbaring over het priesterschap werd ontvangen.

18 **In elk opzicht gezegend**
Ouderling Edward Dube
Ik hoorde voor het eerst over de beperking betreffende het verlenen van het priesterschap aan zwarte mannen toen ik op zending was.

20 **Groot ontzag voor het priesterschap**
Charlotte Acquah
Drie maanden na de aankomst van de eerste zendelingen in Ghana werd ik gedoopt.

OP DE OMSLAG
Foto Christina Smith

JONGVOLWASSENEN

44 **De evenwichtskunst van volharding**
Elder Michael John U. Teh
Hoe bewaren we het evenwicht tussen verantwoordelijkheden zoals werk, studeren en het opvoeden van kinderen?

48 **Eerlijk zijn tegenover mezelf en God**
Faith Sutherlin Blackhurst
God hielp me mijn hoogmoed af te leggen en de kritiek van mijn bisschop ter harte te nemen.

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt. Hint: hoe help jij je broers en zussen?

JONGEREN

50 **Levensvoorbereiding: Zou de ZHV saai zijn?**
Charlotte Larcabal
Ik merkte dat de ZHV anders was dan ik dacht.

52 **Levensvoorbereiding: Mijn eerste dag in het ouderlingenquorum**
Dallin Luedtke
Ik had het ouderlingenquorum veel te bieden als ik gewillig was om bij te dragen.

54 **Uit het zendingsveld: Een beetje hulp**
Allie Arnell

56 **Onze plek**

58 **Elke pagina is een verklaring dat we geloven**
Richard M. Romney
Mijn klasgenoot zei dat mormonen geen christenen waren. Daarom besloot ik zelf te onderzoeken wat we in het Boek van Mormon leren.

60 **Vraag & antwoord**
Hoe kan ik meer zelfvertrouwen krijgen? Wat is de gave van onderscheid?

62 **Je talenten ontdekken**
Justina Lichner
Wil je jouw gaven ontdekken? Hier heb je negen tips om je op weg te helpen!

64 **Poster: Geestelijk licht**

65 **Nog een gedachte: Het licht is er altijd**
Ouderling Dieter F. Uchtdorf

KINDEREN

66 **Laat je licht schijnen: Lief voor haar familie**
Als ik mijn huisgenoten help, kan ik de liefde van mijn hemelse Vader voelen.

68 **Bedtijd voor Felix**
Heidi Poelman
Anton wilde liever zijn computerspelletje afmaken … maar zijn broertje helpen was belangrijker.

70 **Tortilla's en amiga's**
Lindsay Stevens Tanner en Maryssa Dennis
Adriana vond het fijn om bij haar buurvrouw Margarita een hapje te eten. Maar ze vond hun vriendschap nog fijner!

72 **Muziek: Het wonder**
Shawna Belt Edwards

74 **Apostelen getuigen van Christus**
Ouderling Dale G. Renlund

75 **Je hemelse Vader kent je**
Zuster Cristina B. Franco

76 **Verhalen uit de Schriften: Mozes volgt God**
Kim Webb Reid

79 **Kleurplaat: Ik kan een vredestichter zijn**

JUNI 2018 JAARGANG 118 NUMMER 6
LIAHONA 14752 120

Tijdschrift van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

Het Quorum der Twaalf Apostelen: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Verantwoordelijk redacteur: Hugo E. Martinez
Assistent-redacteurs: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Adviseurs: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R. Curtis jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom, Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Hoofddirecteur: Richard I. Heaton
Directeur kerkelijke tijdschriften: Allan R. Loyborg
Zakelijk manager: Garff Cannon

Hoofdredacteur: Adam C. Olson
Assistent-hoofdredacteur: Ryan Carr
Publicatieassistent: Francisca Olson
Redactieteam: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Leidend artdirector: J. Scott Knudsen
Artdirector: Tadd R. Peterson
Grafisch team: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Coördinator intellectuele eigendom: Collette Nebeker Aune
Productiemanager: Jane Ann Peters
Productieteam: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson
Drukvoorbereiding: Joshua Dennis, Ammon Harris

Directeur drukwerk: Steven T. Lewis
Directeur distributie: Troy R. Barker

Vertaling: Jos Peeters
Kerkelijk vertaalbureau
Diestseweg 40/4, B-2440 Geel
E-mail: peetersjmg@gmail.com
Distributie: Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland

Jaarabonnement: Neem voor bestelling van abonnementen of adreswijziging contact op met Customer Service op 00800 2950 2950 (gratis) of +49 6172 492833 (of 34).
E-mail: orderseu@ldschurch.org
Online: store.lds.org
Prijs jaarabonnement: 9,20 EURO

Stuur manuscripten en vragen online naar liahona.lds.org, of per brief aan: *Liahona,* Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Chinees (vereenvoudigd), Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallees, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sloveens, Spaans, Swahili, Tagalog, Tahitiaans, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2018 by Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Informatie auteursrechten: Tenzij anders aangegeven, kan materiaal uit de *Liahona* voor persoonlijk, niet-commercieel gebruik (zoals kerkroepingen) worden gekopieerd. Dit recht kan ieder ogenblik ingetrokken worden. Afbeeldingen mogen niet worden gekopieerd indien die beperking bij de afbeelding vermeld staat. Voor vragen over auteursrechten, neemt u contact op met het Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13. Salt Lake City, UT 84150, USA; of e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
June 2018 Vol. 118 No. 6. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

MATERIAAL OP HET INTERNET

Lees en dien artikelen in op **liahona.lds.org.**

Op **facebook.com/liahona** vindt u inspirerende boodschappen (in het Engels, Portugees en Spaans) die u met anderen kunt delen.

Stuur uw feedback naar **liahona@ldschurch.org.**

Abonneer u op **store.lds.org.** U kunt hiervoor ook bij een distributiecentrum terecht, of bij een wijkleider, of u kunt 00800 2950 2950 bellen.

PICTOGRAMMEN VAN GETTY IMAGES

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Algemene conferentie, *56*
Avondmaal, *80*
Bekering, *75*
Boek van Mormon, *32, 56, 58*
Dienen, *6, 10, 26, 56, 66, 70*
Eerlijkheid, *48*
Gaven van de Geest, *60, 62*
Gebed, *4, 16, 43, 44*
Geestelijk licht, *64, 66*
Gehoorzaamheid, *32, 76*
Geloof, *4, 18, 44*
Gezin, *4, 20, 44, 66, 68*
Heilige Geest, *16, 48*
Hemelse Vader, *40, 43, 75*
Herstelling, *32*
Hoogmoed, *48*
Jezus Christus, *26, 58, 72, 74*
Joseph Smith, *32*
Kerkgeschiedenis, *32*
Onderscheidingsvermogen, *60*
Ouderlingenquorum, *52*
Priesterschap, *12, 16, 18, 20*
Prioriteiten, *44*
Profeten, *56, 76*
Sabbat, *80*
Schriften, *58*
Talenten, *62*
Vaderschap, *20*
Vertrouwen, *60*
Vriendschap, *70*
Zendingswerk, *41, 42, 54, 75*
Zorgverlening, *26*
Zustershulpvereniging, *50*

Toen Delva vier maanden zwanger was van haar tweede kind, kreeg ze te horen dat haar baby de chromosomale afwijking trisomie 13 had. De baby had maar een kleine overlevingskans. Aangezien Delva's leven mogelijk ook in gevaar was, gaven de artsen haar meermaals de raad om de zwangerschap af te breken. Delva had geen zekerheid en besloot om op haar hemelse Vader te vertrouwen, wat er ook gebeurde.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAAF

Delva Netane

Californië (VS)

Toen ik acht en een halve maand zwanger was, liet ik een 4D-echoscopie maken.

In eerdere echoscopieën konden de artsen geen lichamelijke kenmerken zien. Ze zeiden dat ons dochtertje stompjes als handen en een misvormd gezichtje zou hebben. De afbeeldingen van een 4D-echoscopie zijn gedetailleerder. Toen de technicus met de echoscopie begon, zag ik het volmaakte handje van mijn dochtertje op het scherm naar me wuiven. Ik zag ook twee volmaakte oogjes en een volmaakt mondje. Ik kreeg sterk het gevoel dat ze het zou halen.

Toen MeLa geboren werd, stonden de specialisten paraat, maar hun hulp was niet nodig. MeLa had helemaal geen trisomie 13. De artsen en specialisten stonden er perplex van, maar mijn man en ik wisten dat het een wonder was.

Bedieningsbeginselen

VIJF DINGEN DIE GOEDE LUISTERAARS DOEN

Als u echt luistert, weet u hoe u ertoe bij kunt dragen dat er in de stoffelijke en geestelijke behoeften van anderen wordt voorzien, zoals de Heiland dat zou doen.

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: 'Misschien is luisteren wel belangrijker dan praten. […] Als we luisteren met liefde, hoeven we ons niet af te vragen wat we moeten zeggen. Het zal ons ingegeven worden door de Geest.'[1]

Luisteren is een vaardigheid die we kunnen leren. Als we luisteren, laten we anderen zien dat we ze liefhebben, krijgen we een band met ze, en stellen we de Geest in staat om ons met de gave van onderscheiding te zegenen zodat we de behoeften van anderen kunnen begrijpen.[2] Hier zijn vijf manieren om beter te luisteren.

Zoek naar overeenkomsten

U bent het misschien niet met alles eens wat er gezegd wordt, maar stem zo mogelijk met iets in, zonder een valse voorstelling van uw mening te geven. Inschikkelijkheid kan angst en defensiviteit verminderen (zie Mattheüs 5:25).

Koppel terug

Geef in eigen woorden weer wat u hebt gehoord, en hoe de ander zich volgens u voelt. Dan weten ze of u ze begrepen hebt en geeft u ze de kans iets te verduidelijken.

Geef ze tijd

Voordat ze wat zeggen, hebben veel mensen tijd nodig om hun gedachten op een rijtje te zetten. Geef ze de tijd om na te denken voordat ze wat zeggen, en daarna (zie Jakobus 1:19). Dat ze klaar lijken te zijn met praten, wil niet zeggen dat ze alles hebben gezegd wat ze kwijt willen. Wees niet bang voor stiltes (zie Job 2:11–3:1 en Alma 18:14–16).

Let op

We denken sneller dan anderen praten. Weersta de verleiding om conclusies te trekken of alvast te bedenken wat u gaat zeggen als ze klaar zijn (zie Spreuken 18:13). Luister liever om te begrijpen. Uw antwoord is dan relevanter, want het wordt ingegeven door een beter begrip.

Verduidelijk

Wees niet bang vragen te stellen om iets wat u niet begreep te verduidelijken (zie Markus 9:32). Door iets te verduidelijken kunt u misverstanden voorkomen en belangstelling tonen voor wat er gezegd wordt.

FOTO: GETTY IMAGES

President Russell M. Nelson heeft gezegd dat we 'naar elkaar moeten [leren] luisteren en van elkaar moeten leren.'[3] Luistert u met de bedoeling van anderen te leren, dan bent u beter in staat hun behoeften te begrijpen en ingevingen te onderkennen om net zo voor de mensen om u heen te zorgen als de Heiland dat zou doen.

Luisteren is liefhebben

Een verhaal van ouderling Holland illustreert het effect van luisteren:

'Mijn vriend Troy Russell [reed] in zijn pick-up truck langzaam achterwaarts uit zijn garage. […] Hij voelde hoe zijn achterwiel over een hobbel reed. […] Hij […] stapte uit [en] zag zijn dierbare, negenjarige zoon Austen op de oprit liggen. […] Austen was er niet meer.

'Troy was ontroostbaar en kon niet meer slapen of rust vinden. […] Maar voor die kwellende afgrond verscheen […] John Manning.

Ik weet eerlijk gezegd niet hoe vaak John en zijn junior collega het gezin Russell bezochten […]. Wat ik wél weet is dat broeder Manning de afgelopen lente zijn handen naar Troy Russell uitstrekte en hem van de catastrofe op de oprit oppakte alsof hij de kleine Austen zelf oppakte. Zoals dat van een […] broeder in het evangelie verwacht wordt, nam John gewoonweg de priesterschapszorg en -hoede van Troy Russell op zich. Hij zei allereerst: 'Troy, Austen wil dat je weer opstaat – ook op het basketbalveld dus kom ik je elke ochtend om kwart over vijf ophalen. Sta klaar […].'

'Ik wilde eerst niet,' vertelde Troy me achteraf, 'omdat ik Austen altijd had meegenomen […]. Maar John drong aan, dus ging ik. Vanaf de eerste dag, praatten we – of beter gezegd, ik praatte en John luisterde. […] In het begin was het moeilijk, maar na een poosje realiseerde ik me dat ik mijn kracht had gevonden in [John Manning], die me liefhad en naar me luisterde totdat de zon eindelijk opnieuw in mijn leven opkwam.'[4] ■

BEDIENEN NAAR HET VOORBEELD VAN DE HEILAND

Toen Jezus Jericho verliet, riepen twee blinden naar Hem: 'Heere, Zoon van David, ontferm U over ons! […]

'En Jezus stond stil, riep hen en zei: Wat wilt u dat Ik voor u doen zal?

'Zij zeiden tegen Hem: Heere, dat onze ogen geopend worden.

'En Jezus, Die innerlijk met ontferming bewogen was, raakte hun ogen aan; en meteen werden hun ogen ziende, en zij volgden Hem' (Mattheüs 20:30, 32–34).

Wat kunnen we leren van de manier waarop de Heiland luisterde?

NOTEN

1. Jeffrey R. Holland, 'Gij zult mijn getuigen zijn', *Liahona*, juli 2001, 16.
2. Zie David A. Bednar, 'Panel Discussion' (wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevenden, november 2010), broadcasts.lds.org.
3. Russell M. Nelson, 'Listen to Learn', *Ensign*, mei 1991, 23.
4. Zie Jeffrey R. Holland, 'Afgezanten van de kerk', *Liahona,* november 2016, 66–67.

JEZUS GENEEST DE LAMME EN DE BLINDEN, (DETAIL) JAMES TISSOT

IN DE PRAKTIJK BRENGEN

Bedenk hoe u deze beginselen gaat toepassen in uw bediening. Vraag de mensen die u bedient wat ze nodig hebben. Luister naar hun antwoord en naar de ingevingen van de Heilige Geest. Handelen naar wat u hoort.

De bedieningsbeginselen zijn er om ons te leren hoe we voor elkaar moeten zorgen – niet om als boodschap te brengen. Doordat we de mensen leren kennen die aan ons zijn toegewezen, zal de Heilige Geest ons ingeven wat voor zorg, mededogen, en welke boodschap zij van ons nodig hebben.

WAAR WE NODIG WAREN

Wilfried en Laura Eyi

We kregen de ingeving om naar Brooklyn (New York) te verhuizen. Daar konden we anderen van dienst zijn en werden we op volkomen onverwachte wijze gezegend.

In 2013 woonden we in Manhattan (New York, VS). We hielden van onze wijk. Onze eerste baby was op komst. We gingen dan ook op zoek naar een groter appartement in de wijk. We vonden er een die perfect leek, maar het voelde niet goed.

Laura kreeg dat voorjaar het gevoel dat we misschien naar Brooklyn moesten verhuizen. Wil was daar niet zo zeker van. We wisten niets over Brooklyn. Bovendien kwam het Wil beter uit om dicht bij zijn werk bij een investeringsbank te wonen. Hij maakte lange dagen en pendelde het liefst snel tussen werk en thuis. We besloten er een gebed aan te wagen en tijdens de algemene conferentie op te letten of we een antwoord hoorden.

We volgden de toespraken op een laptop in ons appartement. Op een gegeven moment vertelde ouderling Stanley G. Ellis van de Zeventig iets wat hij als lid van een ringpresidium meegemaakt had. Hij zei dat gezinnen die naar zijn ring in Texas (VS) verhuisden vaak vroegen welke wijk de beste was. In zestien jaar tijd kreeg hij maar één keer de vraag welke wijk hulp nodig had.[1]

Zijn verhaal raakte ons. Het was een antwoord op onze gebeden. We namen ouderling Ellis' advies ter harte en baden waar we naartoe moesten verhuizen. We waren bereid uit de wijk te vertrekken waar we van hielden en waar we ons thuis voelden; een wijk met een geweldige kinderkamer en een fantastisch jeugdwerk.

We waren in die tijd verordeningswerker in de Manhattantempel (New York). Een van de werkers daar kende New York City goed. Hij noemde twee wijken die onze hulp naar zijn idee wel konden gebruiken – *beide in Brooklyn*.

De eerste wijk was te ver van Wils werk. De tweede was dichterbij. We voelden dat we op onze plek waren toen we de avondmaalsdienst van die wijk bijwoonden. Veel leden daar waren immigranten uit Haïti. Wil is afkomstig uit Gabon en spreekt Frans. We hadden het idee dat we ons in de wijk goed thuis zouden voelen.

Geweldige ervaringen

Een paar weken later vonden we een appartement en trokken erin. Wil werd al snel voor zinvolle taken geroepen. Het duurde wel even om de taal te begrijpen. Maar hij voelde zich gezegend dat hij het Haïtiaans Creools al snel genoeg onder de knie kreeg om tijdens bijeenkomsten en interviews voor leden te kunnen tolken. Laura kon anderen ook op diverse manieren van dienst zijn. We raakten allebei eveneens bij het zendingswerk betrokken.

We sloten onder meer vriendschap met een jonge onderzoeker, Normil Romelus. Hij was uit Haïti gekomen om hier een opleiding te volgen. Hij kwam bij ons over de vloer met de zendelingen. We brachten de boodschappen in het Frans en Creools over. Na Normils doop hielpen we hem financieel op weg in het Pathway-programma van de kerk. In die bijeenkomsten leerde hij zijn toekomstige vrouw kennen. Wil woonde hun huwelijk in de Manhattantempel met een dankbaar hart bij.

We maakten ook kennis met een trouwe zuster uit Haïti die in New York kankerbehandelingen onderging. De keren dat ze in New York verbleef, stond de wijkraad haar zo goed mogelijk bij. Ze kon op alles rekenen wat ze nodig had, waaronder vervoer van en naar haar behandelingen. Het

was voor ons een zegen om haar in die periode te dienen en te bezoeken. We hoopten op een betere afloop, maar ze overleed.

Die twee ervaringen zijn typerend voor wat de wijk voor mensen deed: ze helpen en opbeuren. We zijn dankbaar voor deze en andere geweldige ervaringen.

Waar het echt om gaat

We hebben gemerkt dat de Heer voor ons zorgt als wij Hem en zijn kinderen van dienst zijn. Onze belevenissen in Brooklyn hebben voor standvastigheid gezorgd. Wil heeft zich in elk geval minder door de poespas van Wall Street laten meeslepen. Hij leerde stilstaan bij waar het echt om gaat. Het is bij investeringsbanken heel gewoon dat medewerkers op zondag werken. Wil moest thuis weliswaar af en toe wat werk inhalen. Maar de Heer zegende ons zodat hij nooit op zondag naar kantoor hoefde.

Toen we naar Brooklyn verhuisden, dachten we dat er maar één ander gezin met jonge kinderen in de wijk zou zijn. Maar twee weken na onze verhuizing werden de wijkgrenzen veranderd. Daardoor kwamen er nog meer jonge gezinnen bij.

Ons plan is om uiteindelijk naar Gabon te verhuizen. Onze ervaringen in Brooklyn hebben ons naar ons gevoel voorbereid om de kerk en de mensen in Afrika beter van dienst te zijn. We zijn dankbaar dat we de ingeving om te verhuizen hebben opgevolgd. De Heer heeft ons op volkomen onverwachte wijze gezegend – en blijft dat doen. ■

De auteurs wonen tegenwoordig in Massachusetts (VS).

NOOT

1. Zie Stanley G. Ellis, 'De weg van de Heer', *Liahona*, mei 2013, 36–38.

FOTO VAN DE FAMILIE EYI

DE ZEGENINGEN VAN **HET PRIESTERSCHAP** VOOR IEDEREEN

God heeft al zijn kinderen lief. Hij heeft in een manier voorzien waarop we allemaal tot Hem kunnen terugkeren.

Noot van de redactie: gebeurtenissen zijn zelden zo opmerkelijk dat we allemaal nog weten waar we ons bevonden toen we het nieuws vernamen. De openbaring over het priesterschap die in 1978 is ontvangen, had zo'n uitwerking op een hele generatie heiligen. Het is vanwege de beperkte ruimte in dit tijdschrift onmogelijk om de geschiedenis van de openbaring en de diepgaande invloed ervan op Gods gezin uitvoerig te behandelen. Ter gelegenheid van de veertigste verjaardag van de openbaring vindt u in deze Liahona, na de onderstaande beknopte inleiding, echter een kleine verzameling essays. Zie voor meer informatie de lijst met aanvullende bronnen op pagina 21.

In het Boek van Mormon staat dat 'allen […] voor God gelijk' zijn – 'zwarte en blanke, geknechte en vrije, man en vrouw' (2 Nephi 26:33). Aangezien God ons allen liefheeft, heeft Hij in een manier voorzien waarop we allemaal tot Hem kunnen terugkeren (zie Mozes 5:9; Geloofsartikelen 1:3). Sinds de oprichting van de kerk hebben mensen van alle rassen en etnische groepen zich daartoe laten dopen en zijn ze trouwe heiligen der laatste dagen gebleven.

FOTO VAN HET EERSTE PRESIDIUM IN 1978 MET DANK AAN DE BIBLIOTHEEK VOOR KERKGESCHIEDENIS

Het Eerste Presidium tijdens de algemene conferentie in oktober 1978, waarin de leden Officiële Verklaring 2 unaniem aanvaardden. De openbaring over het priesterschap was gezinnen tot zegen en maakte tempelzegeningen mogelijk. Uiterst rechts: een gezin nabij de Accratempel (Ghana), een van de acht tempels die in Afrika aangekondigd, in aanbouw of in bedrijf zijn.

Vanaf het midden van de 19e eeuw werden zwarte mannen van Afrikaanse afkomst niet tot het priesterschap geordend en mochten zwarte mannen en vrouwen niet aan de tempelbegiftiging of aan verzegelverordeningen deelnemen.[1] Er bestaan, voor zover we weten, geen verslagen waarin de oorsprong van dat gebruik uitgelegd wordt. Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft beklemtoond dat veronderstellingen waarmee men de beperkingen tracht te verklaren 'folklore' zijn, en dat we die niet mogen doorgeven: 'Hoe goedbedoeld de verklaringen ook waren, ik denk dat ze bijna allemaal ontoereikend en/of fout waren. […] We weten gewoon niet waarom dat gebruik […] bestond.'[2]

Veel profeten en presidenten van de kerk, onder wie Brigham Young, hadden beloofd dat de dag zou aanbreken, waarop alle getrouwe mannen het priesterschap zouden ontvangen. Zich bewust van die beloften en gezien de getrouwheid van zwarte heiligen der laatste dagen, pleitten de leiders van de kerk in het midden van de 20e eeuw 'lang en ernstig' voor deze leden en smeekten ze 'de Heer om goddelijke leiding'.[3]

Goddelijke openbaring

President Spencer W. Kimball (1895–1985) ontving die leiding 'na lang mediteren en bidden in de heilige kamers van de tempel'. Op 1 juni 1978 openbaarde de Heer aan zijn profeet en aan de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen dat 'de langbeloofde dag [was] aangebroken dat iedere getrouwe, daartoe waardige man in de kerk het heilig priesterschap [mocht] ontvangen, met de macht om het goddelijk gezag daarvan uit te oefenen, en samen met zijn geliefden iedere zegening die daaruit voortvloeit te genieten, waaronder de tempelzegens'.[4]

Het Eerste Presidium zei in de aankondiging van de openbaring: 'Wij verklaren met alle ernst dat de Heer nu zijn wil heeft bekendgemaakt tot zegen van al zijn kinderen overal op aarde.'[5]

In de daaropvolgende algemene conferentie legde het Eerste Presidium de openbaring aan de leden van de kerk voor, die ze als 'het woord en de wil van de Heer' aanvaardden. Ze steunden Officiële Verklaring 2 unaniem als onderdeel van de Schriftuurlijke canon.

Het resultaat van de openbaring

De uitwerking van de openbaring was verregaand. God had niet alleen de zegeningen van het priesterschap en de tempel aan alle getrouwe leden aangeboden, ongeacht hun ras, maar de tempelverordeningen konden nu verricht worden voor iedereen die ooit geleefd had.

Dankzij de openbaring kon het zendingswerk

Een jongeman geeft les tijdens een quorumvergadering in Parijs, waar de meeste wijken multicultureel zijn.

uitgebreid worden. Het ledental nam in veel natiën, geslachten, talen en volken toe.

Kerkleringen

Dankzij de verspreiding van Gods werk over de hele wereld kennen de leden van de kerk meer eenheid. De leden van de kerk krijgen steeds meer contact met andere nationaliteiten en culturen. Daarom hebben kerkleiders beklemtoond dat we elkaar moeten liefhebben en sterken, en vooroordelen en racisme moeten uitbannen.

'We moeten Gods kinderen met mededogen omarmen en vooroordeel, waaronder racisme, seksisme en nationalisme, uitbannen', aldus president M. Russell Ballard, waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen. 'Laat er van ons gezegd worden dat we werkelijk geloven dat de zegeningen van het herstelde evangelie van Jezus Christus voor ieder kind van God zijn.'[6] President Russell M. Nelson heeft over Gods eeuwige gezin gezegd: 'Alleen als we het ware vaderschap van God begrijpen, kunnen we het ware broederschap van de mens volledig waarderen. Dat begrip wekt het verlangen op om samen bruggen te slaan in plaats van muren op te trekken.'[7]

Samen voorwaarts gaan

Hoewel we niet alles weten, zijn er enkele dingen die ieder van ons wel kan weten. We kunnen weten dat God ons liefheeft en dat Hij een plan voor ons heeft, zodat we een verenigd eeuwig gezin worden. We kunnen weten dat dit de herstelde kerk van de Heer is en dat Hij die door zijn profeten leidt. Ons persoonlijk getuigenis van deze waarheden helpt ons om bij onze mogelijkheden en beproevingen samen voorwaarts te gaan, terwijl we proberen om meer zoals Hij te worden (zie Moroni 7:48). ■

NOTEN

1. Zie "Ras en het priesterschap", Evangelieverhandelingen, Gospel Topics, topics.lds.org.
2. In 'The Mormons' (interview met Jeffrey R. Holland, 4 maart 2006), pbs.org/mormons/interviews; zie ook Dallin H. Oaks, in 'Apostles Talk about Reasons for Lifting Ban', *Daily Herald*, 5 juni 1988, 21.
3. Officiële Verklaring 2.
4. Officiële Verklaring 2.
5. Officiële Verklaring 2.
6. M. Russell Ballard, 'De tocht gaat verder!' *Liahona*, november 2017, 106.
7. Russell M. Nelson, 'Teach Us Tolerance and Love', *Ensign*, mei 1994, 70.

OPENBARING VOOR DEZE TIJD

Herinneringen van profeten en apostelen over de openbaring uit 1978

Noot van de redactie: president Thomas S. Monson was de laatst levende apostel die erbij was toen God aan het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen openbaarde dat het tijd was om de zegeningen van het priesterschap aan alle getrouwe leden van de kerk, ongeacht hun ras, aan te bieden. Hierna vindt u beknopte beschrijvingen door vier van de apostelen en profeten die aanwezig waren.

De zoektocht

President Spencer W. Kimball (1895–1985)
Twaalfde president van de kerk

'Dag in dag uit zonderde ik me in plechtige ernst af in de bovenste kamers van de tempel, en daar heb ik mijn ziel en mijn krachten aangeboden om voort te kunnen gaan met het programma. Ik wilde [Gods] wil doen. […]

'Wij hadden de heerlijke ervaring dat de Heer duidelijk aangaf dat de tijd gekomen was waarop alle goede mannen en vrouwen overal mede-erfgenamen en deelgenoten kunnen zijn aan de volledige zegeningen van het evangelie. Ik wil u als bijzondere getuige van de Heiland vertellen hoe dicht ik mij bij Hem en bij onze hemelse Vader voelde bij mijn talrijke bezoeken aan de bovenste kamers in de tempel, die ik op sommige dagen meerdere malen alleen bracht. De Heer maakte mij erg duidelijk wat er moest gebeuren.'

***Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* (2006), 261–262.**

Het gebed

President Thomas S. Monson (1927–2018)
Zestiende president van de kerk

'Aan het eind van de bijeenkomst met het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen sprak president Kimball aan het altaar [in de tempel] een bijzonder gebed uit. Hij smeekte de Heer om licht en kennis inzake deze kwestie met zulke verstrekkende gevolgen. Zijn nederige smeekbede bracht ons veel troost toen hij naar leiding in zijn verheven roeping zocht. […]

'De leden van het Eerste Presidium uitten later hun dankbaarheid omdat "de geest van vrede en eenheid in die bijeenkomst […] de mooiste was die ze ooit gevoeld hadden. Dat gaf aan dat de Heer tevreden over onze bespreking was." […]

'Het was een moment van grote vreugde; we hadden de profeet van de Heer de openbaring van de Heer voor deze tijd horen uitspreken.'

In Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson* (2010), 393.

Diakenen in Manaus (Brazilië) dienen het avondmaal rond. Dankzij de openbaring uit 1978 kunnen getrouwe priesterschapsdragers van ieder ras de verordeningen van het priesterschap bedienen.

De openbaring

Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985)
van het Quorum der Twaalf Apostelen

'De Heer stortte in zijn voorzienigheid de Heilige Geest over het Eerste Presidium en over de Twaalf uit. […] De openbaring kwam tot de president van de kerk; en ook tot ieder die daarbij aanwezig was. Tien leden van de Raad der Twaalf en drie van het Eerste Presidium waren daar bijeen. Het resultaat was dat president Kimball en wij allemaal, onafhankelijk van anderen, door rechtstreekse, persoonlijke openbaring wisten dat de tijd gekomen was om het evangelie met al zijn zegeningen en plichten, waaronder het priesterschap en de zegeningen van het huis van de Heer, aan elke natie, elke cultuur en elk ras aan te bieden, ook aan mensen van het zwarte ras. Er was geen twijfel mogelijk over wat had plaatsgevonden of over het woord en de boodschap die we ontvangen hadden.'

'All Are Alike unto God' (devotional aan de Brigham Young University, 18 augustus 1978), 4, speeches.byu.edu.

De verzekering

President Gordon B. Hinckley (1910–2008)
Vijftiende president van de kerk

'Er was een heilige en gewijde sfeer in de kamer. Het leek alsof er een kanaal openging tussen de hemelse troon en de knielende, smekende profeet van God, omringd door de andere apostelen. De Geest van God was aanwezig. En door de macht van de Heilige Geest kreeg de profeet het zekere gevoel dat waar hij om bad, goed was, dat de tijd gekomen was, en dat de heerlijke zegeningen van het priesterschap nu aan de goede mannelijke leden van elke afkomst aangeboden moesten worden.

'Iedereen in die kring wist, door de macht van de Heilige Geest, hetzelfde. […]

'Niemand die daar toen bij was, is daarna dezelfde gebleven. En dat geldt in feite ook voor de kerk.'

'Priesthood Restoration', *Ensign*, oktober 1988, 70.

Op **lds.org/go/061816** kunt u de presidenten Kimball en Hinckley over hun ervaring horen vertellen.

Ouderling
Edward Dube
van de Zeventig

IN ELK OPZICHT GEZEGEND

De openbaring is mij, mijn gezin en de kerk in Afrika tot zegen.

Noot van de redactie: zelfs nadat de beperkingen betreffende het verlenen van het priesterschap door de openbaring uit 1978 opgeheven waren, probeerden veel leden te begrijpen waarom God zulke beperkingen toegelaten had. Ouderling Dube vertelt over zijn persoonlijke strijd met die vraag.

Ik hoorde voor het eerst over de beperking betreffende het verlenen van het priesterschap aan zwarte mannen toen ik op zending was. Ik ben in 1984 gedoopt. De beperking was toen al opgeheven. Twee jaar later werd ik op zending geroepen naar het zendingsgebied Johannesburg (Zuid-Afrika).

Toen mijn collega, ouderling Francis Jack, en ik in Bulawayo (Zimbabwe) werkzaam waren, bezochten we een minderactieve zuster. Haar man was hoogleraar theologie en behoorde tot een andere kerk. Hij vroeg ons waarom zwarte mannen van Afrikaanse afkomst het priesterschap onthouden was. Hij zei veel dingen die me bedrukten – dingen die ik nog nooit gehoord had. Toen ik de kamer verliet, voelde ik me erg terneergeslagen en ontmoedigd.

Ouderling Jack en ik fietsten in stilte naar ons flat. Toen we daar aankwamen, keek hij me aan en zei: 'Wat scheelt er, ouderling Dube? Je lijkt erg bezorgd.'

'Hoorde je niet wat hij zei?' reageerde ik. 'Hoe is dat mogelijk?'

‘Ouderling, geloof je dat onze hemelse Vader en Jezus Christus aan de jonge Joseph Smith verschenen zijn?’

‘Ja’, zei ik. ‘Maar wat heeft dat hiermee te maken?’

‘Het heeft er alles mee te maken’, antwoordde ouderling Jack. ‘We geloven toch in openbaring?’

Ik dacht na over zijn woorden en over wat de hoogleraar gezegd had. Die nacht werd ik middenin de nacht wakker. Ik voelde me gelukkig en vredig.

Het antwoord op elke evangelievraag houdt verband met wat er in 1820 gebeurd is. Onze hemelse Vader en Jezus Christus zijn aan Joseph Smith verschenen. Dat betekent dat hij een profeet was en dat dit de kerk van de Heer is. Als onze hemelse Vader en Jezus Christus aan de jonge Joseph verschenen zijn, dan vallen alle evangeliebeginselen en -vragen vanzelf op hun plaats. Dit is een kerk van openbaring. De Heer openbaart bepaalde procedures op bepaalde momenten aan zijn dienstknechten, de profeten. Dat gaf me gemoedsrust.

Ik begon op en neer te springen en maakte mijn collega wakker door te schreeuwen: ‘Ja, ja! Je hebt gelijk, ouderling Jack! Onze hemelse Vader en Jezus Christus zijn aan de jonge Joseph verschenen! Dit is de kerk van de Heer!’

De opheffing van deze beperking is de leden in heel Afrika tot zegen. Het priesterschap is mij en mijn gezin in elk opzicht tot zegen. De zegeningen van de tempel en de kennis dat we als gezin eeuwig samen kunnen zijn, geven me veel kracht.

De toegang tot het priesterschap is Afrika tot zegen. De mensen hier zijn normaliter al blijmoedig en positief ingesteld, en het evangelie maakt die instelling alleen maar beter. Het gezin is in Afrika heel belangrijk. We zien de tempel dus als een grote zegening. De kerk groeit hier erg snel.

De leden luisteren hier naar de wil van God en voeren die uit. Dat is de leden tot zegen. In sommige gebieden in Afrika is 90 procent van de bevolking werkloos, maar onze leden stellen het goed omdat ze zelfredzaam zijn. Het priesterschap en de aanwijzingen van priesterschapsleiders zijn ons tot zegen.

Ik ben mijn hemelse Vader en Jezus Christus dankbaar voor de kans om het priesterschap te dragen en voor de manier waarop het mij en de leden in heel Afrika tot zegen is. ■

Ouderling Edward Dube is in Zimbabwe geboren. Hij en zijn vrouw, Naume, hebben vier kinderen.

Jongeren bij de tempel in Preston (Engeland). Dankzij de openbaring uit 1978 zijn tempelverordeningen beschikbaar voor iedereen die ooit op aarde geleefd heeft.

GROOT ONTZAG VOOR HET PRIESTERSCHAP

Charlotte Acquah

De openbaring uit 1978 is mij en mijn gezin tot zegen.

Noot van de redactie: de gevolgen van de openbaring hielden meer in dan alleen de priesterschapsordening van getrouwe mannen, ongeacht hun ras. De zegeningen van het priesterschap, waaronder de voorrechten en plichten van tempelverordeningen en -verbonden, werden alle leden aangeboden. Charlotte Acquah, een van de eerste leden van de kerk in Ghana, vertelt hoe de openbaring haar hele familie tot zegen is: ze was getuige van de officiële oprichting van de kerk in Ghana, heeft thuis een priesterschapsdrager, en haar gezin is in de tempel verzegeld.

Ik hoorde voor het eerst over de kerk toen mijn moeder zich in 1968 bij de groep van broeder Joseph W. B. Johnson aansloot.[1] Ik was toen ongeveer 10 jaar. Mijn vaders bedrijf draaide niet goed vanwege de staatsgreep in 1966, en ons gezin had het moeilijk. Mijn moeder vond het dus verstandig om geestelijke hulp te zoeken.

Vóór de openbaring van 1978 was de kerk niet officieel omdat het priesterschap nog niet aan zwarten was verleend. Na de openbaring kon de kerk met het priesterschapsgezag gevestigd worden. Ik liet me op 24 februari 1979 dopen.[2]

Mijn man onderzocht – en betwistte – de kerk twee jaar lang vóór hij lid werd. Uiteindelijk liet hij zich in 1980 dopen, waarna hij het priesterschap ontving. Hij werd erg rustig. Zijn eigen familieleden konden niet geloven dat hij zo veranderd was. Hij ging nauwgezet met het priesterschap om en zorgde ervoor dat hij altijd het goede in Gods ogen deed. Hij zegt dat hij zonder het priesterschap naar de eer van mensen zou streven. Maar dankzij het priesterschap weet hij dat ons huwelijk, ons gezin, en anderen dienen het belangrijkst zijn.

In ons deel van de wereld is de vader de baas. Maar zo gebruiken we het priesterschap niet. We houden gezinsraad. De vader helpt zijn vrouw en kinderen om te begrijpen dat wat hij ze leert goed is.

Mannen die lid van de kerk zijn, dienen hun vrouw, en niet omgekeerd. Daardoor gaan ze in liefde en harmonie met elkaar om.

Ik zag hem het avondmaal voor het eerst zegenen tijdens 'de blokkade', toen we thuis een avondmaalsdienst hielden.[3] We voelden ons geweldig toen hij in die tijd het priesterschap droeg. Niemand hoefde bij ons het avondmaal te komen zegenen, omdat hij het kon. Het was bijzonder en we vonden het fantastisch.

Ik las tijdens de blokkade, toen er antimormoonse publicaties verspreid werden, voor het eerst dat zwarten het priesterschap voorheen onthouden was. Het raakte me niet zo erg omdat ik wist dat de kerk waar was. Er wordt ons geleerd om niet op anderen te steunen en om Jezus Christus en zijn zoenoffer tot het middelpunt van ons leven te maken. Daar steunt mijn geloof op.

Op 17 december 1996 gingen we naar de Johannesburgtempel (Zuid-Afrika). Ik was enthousiast, vooral toen ik hoorde dat ons eerste kind, een jongetje dat enkele dagen na de geboorte stierf, aan ons verzegeld zou worden. Ik dacht dat we hem kwijt waren, hoewel hij niets misdaan had. Zijn verzegeling aan ons was een geestelijke ervaring die ik nooit zal vergeten.

Als iemand me vraagt hoeveel kinderen ik heb, zeg ik altijd dat ik er acht heb. Dan vragen ze: 'Hoe kan dat?' En dan zeg ik: 'Ons eerste kind wacht op ons. Het is onze taak om Gods geboden te onderhouden, zodat we met hem herenigd kunnen worden.'

Het priesterschap is de macht van God. Ik heb heel veel zegeningen ontvangen door het priesterschap. Ik word altijd blij en opgebouwd als onze kinderen hun vader om een zegen vragen. Dan weet ik dat ze hem vertrouwen en dat ze weten dat onze hemelse Vader door hun vader werkt, omdat hij het priesterschap draagt. We hebben thuis groot ontzag voor het priesterschap. Drie van onze zonen zijn nu getrouwd. Ze gebruiken het priesterschap in hun eigen gezin.

Ik weet dat het priesterschap de macht van God is. Het is een levende macht omdat onze hemelse Vader leeft. Hij geeft een deel van zijn macht aan zijn zonen op aarde. Wij, vrouwen, delen in het priesterschap. Ik heb er groot ontzag voor. Ons gezin heeft veel aan het priesterschap, en dat zal zo blijven. ■

De auteur woont in de regio Central (Ghana).

NOTEN

1. Joseph William Billy Johnson ontving in de jaren 1960 in Ghana exemplaren van het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde. Hij voelde zich gedrongen om officieuze kerkgemeenten te stichten.
2. In november 1978 werden de eerst zendelingen officieel aan Ghana toegewezen.
3. Op 14 juni 1989 zette de Ghanese overheid de zendelingen uit en verbood alle activiteiten van de kerk. De leden mochten thuis wel diensten houden. Anderhalf jaar later uitte de overheid haar genoegen dat de kerk haar leden leert om de wetten van het land te respecteren en dat ze voor een goede verstandhouding tussen de verschillende rassen pleit. Op 1 december 1990 stond de Ghanese overheid de activiteiten van de kerk weer toe.

ONTDEK MEER ONLINE

- Lees de evangelieverhandeling 'Ras en het priesterschap' op **topics.lds.org** voor meer informatie.
- Lees over de krachtige ervaringen van enkele zwarte leden waaruit blijkt welke uitwerking de openbaring uit 1978 op hun leven en bekering gehad heeft:
  - Charlotte en William Acquah (Ghana), Helvécio en Rudá Martins (Brazilië), en Joseph en Toe Freeman (VS) in 'Witnessing the Faithfulness: Official Declaration 2' op **lds.org/go/061820a**.
  - George Rickford (Engeland) in 'I Will Take It in Faith' op **lds.org/go/061820b**.
  - Victor Nugent (Jamaica) in 'It Was the Truth!' op **lds.org/go/061820c**.
- Bekijk op **lds.org/go/061820f** foto's en video's van de eerste zendelingen in West-Afrika die honderden mensen aantroffen die al klaar waren om zich te laten dopen.

De invloed van een rechtschapen vader

Van rechtschapen vaderfiguren en mijn hemelse Vader leerde ik wat het ware vaderschap is.

Megan Warren

In mijn jeugd had ik geen aardse vader die mij iets kon laten voelen van de liefde die mijn hemelse Vader voor mij heeft. Dus observeerde ik andere mannen die zijn liefde uitstraalden en voorbeelden van waar vaderschap waren. President James E. Faust (1920–2007), tweede raadgever in het Eerste Presidium, hield ons voor: 'Nobel vaderschap laat ons een glimp opvangen van de goddelijke eigenschappen van onze Vader in de hemel.'[1] Door de voorbeelden van veel vaderfiguren, ook die in onze bredere familie, van kerkleiders, rechtschapen mannen in de Schriften en zelfs toegewijde huisonderwijzers leerde ik veel over het karakter van onze hemelse Vader en de nobele eigenschappen die aardse vaders kunnen ontwikkelen om meer op Hem te gaan lijken. Uiteindelijk kon ik het hartzeer door het gemis van een aardse vader laten overgaan in vreugde door de nauwe band die ik met mijn hemelse Vader kon ontwikkelen.

Stabiel en standvastig

Onze Vader in de hemel verandert niet. We lezen dat Hij 'dezelfde is gisteren, heden en voor eeuwig' (Mormon 9:9). Het valt me op dat nobele aardse vaders, net als onze hemelse Vader, altijd een vaste koers varen. Een nobele vader houdt zich in alles aan zijn woord. Hij begrijpt dat zijn kinderen zich veilig en gekoesterd voelen als hij consequent is. Hij is er altijd, bij tegenslag én vreugde.

FOTO VAN DE AUTEUR MET HAAR MAN EN DOCHTER. JESSE WARREN

Onze hemelse Vader weet ook hoe hard we moeten werken om het waardig te zijn eeuwig bij Hem te leven. Hij kent ieder van ons bij naam. Hij staat toe dat we tegenslagen krijgen om ons op die manier te zuiveren. Ook een nobele aardse vader laat zijn kinderen soms ploeteren, omdat hij weet dat problemen ook groeikansen met zich meebrengen.

Mijn man is erg goed in vechtsport. Dat heeft hij van zijn vader geleerd. Vaak vertelt hij dat zijn vader voor hem veel strenger was dan voor de andere leerlingen. Zijn vaders discipline maakte hem sterk, zodat hij sneller vooruitging. Net als onze hemelse Vader sporen nobele aardse vaders hun kinderen aan om hun best te doen. Daarbij geven zij hun kracht, liefde en steun.

'Werken zonder einde'

Het werk van onze hemelse Vader is eeuwig en zonder einde (zie Alma 12:25–33). Zo ook is het werk van een nobele aardse vader nooit af. Nobele vaders zijn voortdurend met goede dingen bezig en streven naar rechtschapenheid. Ze zijn oprecht, eerlijk en houden zich aan Gods geboden. Ze zetten zelfzuchtige verlangens opzij ten behoeve van hun gezin. In 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' leren hedendaagse profeten ons: 'Volgens het goddelijke plan behoort de vader zijn gezin met liefde en in rechtschapenheid te presideren. Hij heeft tot taak te voorzien in de behoeften en de bescherming van zijn gezin.'[2] Dat houdt niet alleen fysieke bescherming in, maar ook geestelijke bescherming. Nobele vaders leiden door hun kinderen een goed voorbeeld, liefde en raad te geven. Waar nodig waarschuwen ze ook tegen geestelijk gevaar.

Versterkende gezinsverhalen

In zijn artikel 'The Stories That Bind Us' in de *New York Times* bespreekt Bruce Feiler diverse onderzoeken naar de verzwakking van het gezin. In deze onderzoeken ontdekten psychologen dat de kinderen met de meeste veerkracht waren blootgesteld aan versterkende gezinsverhalen, waardoor ze het gevoel hadden bij iets groters te horen. 'Als je een gelukkiger gezin wilt,' zegt Feiler, 'creëer, verfijn en herhaal dan steeds weer het verhaal van de positieve momenten van je gezin en je vermogen om na moeilijke periodes te herstellen. Alleen al daarmee verhoog je de kans dat je gezin het vele generaties lang goed zal doen.'[3]

Een voorbeeld daarvan is in Mozes 1 te vinden. Mozes putte kracht uit zijn kennis van Gods plan en zijn eigen goddelijke identiteit. Toen Satan hem kwam verleiden, antwoordde Mozes weerbaar: 'Wie bent u? Want zie, ik ben een zoon van God, naar de gelijkenis van zijn Eniggeborene; en waar is uw heerlijkheid, dat ik u zou moeten aanbidden?' (Mozes 1:13). Mozes had zelfs de moed om Satan weg te sturen.

Nobele vaders versterken hun kinderen door hen te herinneren aan hun goddelijke identiteit: ze zijn geestkinderen van God. Ze bouwen aan een sterk gezin door hun goede voorbeeld en zorgen ervoor dat hun kinderen bij het gezinsleven betrokken zijn. Dat geeft hun kinderen een langetermijnperspectief en het vertrouwen dat ze succesvol kunnen zijn.

Op zoek naar een nobele echtgenoot

Toen ik met jongens uitging, was ik op zoek naar een eeuwige metgezel die een nobele vader zou zijn. Omdat ik zonder dat voorbeeld was opgegroeid, vond ik het moeilijk om vast te stellen welke eigenschappen een nobele aardse vader moest hebben. Ik was teleurgesteld dat er in mijn patriarchale zegen geen concretere aanwijzingen stonden over de persoon die mijn hemelse Vader voor mij had bestemd. Er stond alleen dat ik moest zoeken naar iemand die mij naar de tempel kon brengen. Maar zelfs deze schijnbaar eenvoudige instructie leek te veel gevraagd. Hoewel ik soms fijne avondjes uit had, vroeg ik me vaak af of zo'n man wel bestond en of het niet de ene teleurstelling na de andere zou worden.

Hoewel die zorg uit ervaring voortkwam, bleef ik bidden om een man die een goede vader voor mijn kinderen zou zijn, die van ze zou houden en in hun leven zou blijven. Net als mijn trouwe moeder wist ik dat ik, wat er ook gebeurde, ervan op aan kon dat mijn eeuwige Vader me zou steunen.

Tot mijn verrassing en vreugde werden mijn gebeden op het perfect door mijn hemelse Vader gekozen moment verhoord. Het is genezend voor mij om te zien hoe mijn eigen man een voorbeeld van een liefdevolle vader is. Ik ben

Een door de auteur geschilderde aquarel van haar man en dochter. Haar huisonderwijzer (een van de vaderfiguren in haar leven) inspireerde haar om te leren schilderen.

dankbaar dat hij het voorbeeld van de profeten en apostelen volgt en dat hij mij onzelfzuchtig koestert en liefheeft. Dat hij het toonbeeld van een liefdevolle echtgenoot is, is ook een zegen voor onze kinderen. Ik ben zo dankbaar voor zijn trouw bij tegenslag, zijn voorbeeld van hard werken, zijn waardigheid om het priesterschap te gebruiken, en de zuivere, onwankelbare liefde die hij als jonge vader laat zien.

De vaders om ons heen

De invloed van een man die, net als Mozes, begrijpt wie hij is, kent geen grenzen. Zuster Sheri Dew, voormalige tweede raadgeefster in het algemeen presidium van de zustershulpvereniging, leert ons dat alle vrouwen die anderen koesteren de rol van moeder vervullen, ook al zijn ze zelf nog geen moeder. '*We zijn allemaal moeders in Israël*', getuigt ze. 'Het is onze roeping om van de opkomende generatie te houden en ze te helpen hun weg door de gevaarlijke straten van de sterfelijkheid te vinden.'[4] Mannen die een rechtschapen voorbeeld zijn, vervullen de rol van vader in Israël. Hun deugdzame voorbeeld reikt veel verder dan alleen hun eigen gezin.

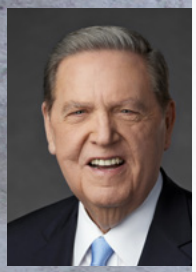
Na alle problemen in mijn jeugd weet ik zeker dat onze hemelse Vader precies wist wat ik nodig had om mijn eeuwige metgezel te gaan vertrouwen. Hij plaatste veel standvastige voorbeelden van het vaderschap op mijn pad. Dat zijn onder meer mijn goede grootvader, die van de Heer hield, en ook een toegewijde huisonderwijzer. Hij wist dat wij als gezin krap zaten en gaf me daarom een opleiding in zijn atelier. Hij inspireerde me om in zijn voetstappen te treden en de kunst in te gaan. Als jonge volwassene schonk de hemel mij ook genezing door de onverwachte zegen van een rechtschapen stiefvader, die geduldig omging met mijn terughoudendheid om een vaderfiguur te vertrouwen, en die altijd lief voor me was.

Door de rechtschapen invloed van deze vaderfiguren heb ik hoop, genezing en vreugde gevonden. Ik ben dankbaar voor alle mannen die het voorbeeld van onze hemelse Vader volgen en ernaar streven een voorbeeld van nobel vaderschap te zijn. ■

De auteur woont in Californië (VS).

NOTEN

1. James E. Faust, 'Wie Mij eren, zal Ik eren', *Liahona*, juli 2001, 54.
2. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, mei 2017, 145.
3. Bruce Feiler, 'The Stories That Bind Us', *New York Times*, 15 maart 2013, nytimes.com.
4. Sheri L. Dew, 'Zijn wij niet allemaal moeder?' *Liahona*, januari 2002, 113.

Ouderling
Jeffrey R. Holland
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

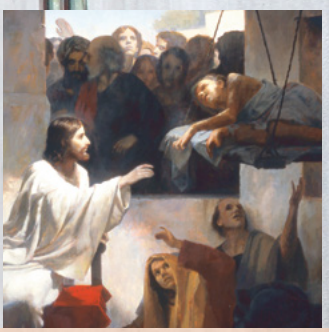
Elkaars lasten dragen

Naar een toespraak uit juni 2017 voor medewerkers van LDS Family Services. Ouderling Holland heeft deze versie bewerkt voor een breder publiek.

De apostel Petrus heeft geschreven dat discipelen van Jezus Christus 'vol medeleven' (1 Petrus 3:8) dienen te zijn. Velen onder u vervullen dat gebod elke dag eervol en voortreffelijk. De behoefte aan medeleven is vandaag de dag nog even dwingend. Hedendaagse gegevens wekken de indruk dat één op de vijf volwassenen in de Verenigde Staten (43,8 miljoen mensen) elk jaar aan een mentale ziekte lijdt.[1] Pornografie is overal: één website is in 2016 meer dan 23 miljard keer bezocht.[2] 'Het aantal huishoudens met twee ouders daalt in de Verenigde Staten [sterk], terwijl het aantal gevallen van scheiding, […] samenwonen, [en geboorte buiten het huwelijk] stijgt. […] Tegenwoordig wordt meer dan veertig percent van de kinderen geboren bij een vrouw die single is of ongehuwd samenwoont.'[3]

Om het volk van de Heiland genoemd te worden en in zijn kerk te dienen, moeten we 'gewillig [zijn] elkaars lasten te dragen, opdat zij licht zullen zijn; ja, en gewillig [zijn] te treuren met hen die treuren; ja, en hen te vertroosten die vertroosting nodig hebben, en om te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen waar u zich ook mag bevinden, als getuige van God op te treden' (Mosiah 18:8–9).

Voor mij is elkaars lasten dragen een eenvoudige, maar krachtige definitie van de verzoening van Jezus Christus. Wanneer we ernaar streven de last van een ander te

We kunnen de reis misschien niet veranderen, maar we kunnen ervoor zorgen dat niemand ze alleen hoeft te maken. Is dat niet wat elkaars lasten dragen betekent?

DETAIL, CHRISTUS EN DE VERLAMDE MAN, J.KIRK RICHARDS

FOTO: GETTY IMAGES

Wanneer we ernaar streven de last van een ander te verlichten, zijn we 'verlossers [op] de berg Zion' en richten we ons symbolisch op de Verlosser van de wereld en zijn verzoening.

verlichten, zijn we 'verlossers [op] de berg Zion' (zie Obadja 1:21). We richten ons symbolisch op de Verlosser van de wereld en zijn verzoening. We 'verbinden de gebrokenen van hart, [roepen] voor de gevangenen vrijlating uit […] en [openen] voor wie gebonden zaten, […] de gevangenis' (Jesaja 61:1).

Goddelijke empathie

Laten we even stilstaan bij de verzoening van Jezus Christus. Als ik de leer goed begrijp, ondervond Jezus Christus tijdens de verzoening plaatsvervangend de zonden, zorgen, problemen en tranen van alle mensen, van Adam en Eva tot het einde der wereld, en droeg Hij die last. Hijzelf beging daarbij geen zonde, maar Hij voelde de pijn en gevolgen van wie dat wel heeft gedaan. Hij heeft persoonlijk nooit een ontwricht huwelijk meegemaakt, maar Hij voelde de pijn en gevolgen van wie dat wel heeft meegemaakt. Hij onderging zelf geen verkrachting of schizofrenie of kanker of het verlies van een kind, maar Hij voelde de pijn en gevolgen van wie dat wel hebben ervaren; de hele litanie van levenslasten en gebroken harten.

Deze weergave van hoe de verzoening werkt, schetst het enige waarlijk goddelijk voorbeeld van *empathie* dat de wereld ooit heeft gezien. Natuurlijk kan geen enkel woord recht doen aan de gewichtigste daad in het heelal, maar ik heb nog niets beters, dus ga ik het gebruiken.

Empathie wordt gedefinieerd als 'de gevoelens, gedachten, en ervaringen van een ander uit het verleden of heden begrijpen en plaatsvervangend ervaren'.[4] Zoals ik al zei, is dat een redelijk goede uitleg van het verzoeningsproces en al helemaal als we 'toekomst' aan 'verleden' en 'heden' toevoegen.

We weten allemaal dat teveel van de kinderen van God in alle stilte en eenzaamheid lijden. Neem bijvoorbeeld de jongeman die mij zijn getuigenis stuurde in een opmerkelijk welbespraakte brief, maar toen erbij schreef dat zijn hart brak omdat hij, als een persoon die zich aangetrokken voelt tot mensen van hetzelfde geslacht, geen voldoening of toekomstige vreugde verwacht:

'Er ligt voor mij een leven van eenzame nachten en sombere ochtenden in het verschiet. Ik ga trouw naar mijn jongealleenstaandenwijk en elke week verlaat ik de kerk met de kennis dat ik er nooit helemaal bij zal horen. Ik ga nooit mijn zoontje leren fietsen. Mijn dochtertje zal nooit mijn vinger vastnemen wanneer ze leert lopen. Ik zal nooit kleinkinderen hebben.

'Ik ga dag na dag, maand na maand, decennium na decennium in een leeg huis aankomen, alleen door mijn hoop in Christus verankerd. Soms vraag ik me af waarom Hij me dit aandoet en me vraagt zo'n onmogelijk offer te brengen. 's Nachts huil ik als niemand me kan zien. Ik heb het nog aan niemand gezegd, zelfs niet aan mijn ouders. Zij en mijn vrienden […] zouden me verwerpen als ze het wisten, net zoals zij al die anderen die dit pad voor mij hebben bewandeld, hebben verworpen. Mijn leven gaat afwijken van de rest. Ik kan ervoor kiezen ofwel te worden lastiggevallen en vermeden omdat ik alleenstaand blijf, ofwel te worden beklaagd en genegeerd omdat ik de reden bekendmaak. Mijn lange leven doemt voor me op. Is er geen balsem in Gilead?'[5]

Met zoveel pijn en vertwijfeling, zoveel

DETAIL, *VROUW GENEZEN*, J. KIRK RICHARDS

hopeloosheid, is het enige dat we zo iemand zeker moeten proberen te schenken, de geruststelling dat hij niet alleen is. We moeten onvermurwbaar benadrukken dat God aan zijn zijde is, dat de engelen aan zijn zijde zijn en dat wij aan zijn zijde zijn.

Empathie. Het klinkt nogal ontoereikend, maar het is een begin. We kunnen de reis misschien niet veranderen, maar we kunnen ervoor zorgen dat niemand ze alleen hoeft te maken. Dat betekent elkaars lasten dragen toch? Het *zijn* lasten. En wie weet wanneer en zelfs óf ze in de sterfelijkheid worden weggenomen. Maar we kunnen samen wandelen en de lading dragen. We kunnen onze broeders en zusters verheffen zoals Jezus Christus ons heeft verheven (zie Alma 7:11–13).

En daardoor krijgen we vast een nieuwe, betere waardering voor alles wat de Heiland uiteindelijk voor ons doet. Zoals ik ooit heb gezegd:

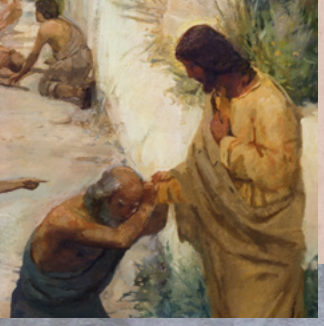
'Het is voor onze gemoedsrust en voor ons begrip van deze moeilijke zaken van groot belang dat we beseffen dat we in een gevallen wereld leven, en dat we daar zelf voor gekozen hebben, een wereld waarin volgens Gods plan onze godsvrucht steeds weer zal worden getoetst en beproefd. Ons grootste houvast in Gods plan is dat ons een Heiland was beloofd, een Verlosser, die ons door ons geloof in Hem, als overwinnaar boven die toetsen en beproevingen zou uittillen, hoewel de daaraan verbonden prijs zowel voor de Vader als de Zoon onmetelijk hoog zou zijn. Alleen als we deze goddelijke liefde ten volle waarderen, zal dat ons eigen geringer lijden, ten eerste draaglijk, vervolgens begrijpelijk en ten slotte verlossend maken.'[6]

We ontdekken al snel dat onze beste en onbaatzuchtigste diensten vaak niet voldoende zijn om mensen naar hun behoefte te troosten of aan te moedigen. Of als we er eens in slagen, kunnen we dat succes vaak niet weer behalen. Noch zijn we superhelden die achteruitgang in onze dierbaren kunnen vermijden. En daarom moeten we ons uiteindelijk tot Jezus Christus richten en op Hem vertrouwen (zie 2 Nephi 9:21).

Vaak kunnen we niet helpen, of tenminste onze hulp niet volhouden, of die herhalen als het ons soms wel lukt. Maar Christus kan helpen. God de Vader kan helpen. De Heilige Geest kan helpen. Wij moeten proberen hun vertegenwoordigers te zijn en te helpen waar en wanneer we kunnen.

Uzelf sterken

Voor wie onder u er oprecht naar streeft de lasten van een ander te dragen, is het belangrijk dat u zichzelf sterkt

Het dienstbetoon dat we verrichten als we de lasten van een ander dragen is uiterst belangrijk; het is letterlijk het werk van de Meester.

en opbouwt, wanneer anderen zoveel van u verwachten en inderdaad zoveel van u vragen. Niemand is zo sterk dat hij nooit moe of gefrustreerd wordt of de behoefte herkent voor zichzelf te zorgen. Jezus kende die vermoeidheid zeker. Hij voelde dat zijn krachten afnamen. Hij bleef geven, maar daar was een prijs aan verbonden, en Hij voelde welk effect het had dat zovelen zich op Hem verlieten. Toen de vrouw met bloedvloeiingen hem in de menigte aanraakte, genas Hij haar, maar Hij merkte ook op 'dat er kracht van Hem uitgegaan was' (zie Markus 5:25–34).

Ik heb altijd versteld gestaan dat Hij tijdens een storm op het Meer van Galilea kon slapen; een storm die zo zwaar en ernstig was dat zijn ervaren vissers dachten dat het schip zou vergaan. Hoe vermoeid ben je dan? Hoe veel redes en zegens kunt u geven vóór u volledig uitgeput bent? De zorgverleners moeten ook worden verzorgd. U moet brandstof in uw tank hebben voordat u anderen ervan kunt geven.

Rosalynn Carter, bestuursvoorzitster van het Rosalynn Carter Institute for Caregiving, heeft eens gezegd: 'Er zijn slechts vier soorten mensen in de wereld: zij die zorgverlener zijn geweest, zij die nu zorgverlener zijn, zij die zorgverlener zullen zijn en zij die zorgverleners nodig gaan hebben.'[7]

Natuurlijk 'is de relatie tussen een zorgverlener en een zorgontvanger [serieus en zelfs] heilig.'[8] Als we echter ervaren hoe moeilijk het is elkaars lasten te dragen, moeten we in gedachten houden dat niemand van ons immuun is voor de impact van meeleven met de pijn en het lijden van een dierbare.

Creëer een evenwicht

Het is belangrijk dat u ervoor zorgt dat u het evenwicht tussen uw rol van zorgverlener en de andere aspecten van het leven in stand houdt, zoals uw werk, familie, relaties en leuke activiteiten. In een conferentietoespraak over dit onderwerp probeerde ik 'u allen hulde te brengen, aan u die zoveel doet en zo intens meeleeft en werkt "met de bedoeling goed te doen". Zovelen zijn zo vrijgevig. Ik weet dat sommigen onder u het zelf emotioneel of financieel moeilijk hebben en dat u toch wat aan anderen afstaat. Zoals koning Benjamin zijn volk waarschuwde, is het niet de bedoeling dat we harder lopen dan onze kracht toelaat, en daarbij moeten alle dingen ordelijk gebeuren (zie Mosiah 4:27).'[9] Maar desondanks weet ik dat velen onder u heel snel lopen en dat uw energie en emotionele reserve soms zo goed als op zijn.

Wanneer de problemen te groot lijken, denk dan aan deze regels uit een verhandeling van David Batty:

'Hoop is geen gevoel – het is geen golf van vreugde die middenin een probleem opdaagt. […]

'Hoop is niet het toverstokje dat het probleem oplost. Hoop is de reddingslijn die ervoor kan zorgen dat u niet door de stormen in uw leven wordt overrompeld.

'Wanneer u uw hoop op Jezus vestigt, bevestigt u uw vertrouwen in zijn beloften dat Hij u beslist nooit zal verlaten – dat Hij zal doen wat het beste voor u is. Zelfs temidden van een enorm probleem, stelt hoop u in staat rustig te blijven in de kennis dat Jezus u elke stap van de weg vergezelt.'[10]

Ik vind het geweldig hoe Paulus omging met die worsteling en het gevoel dat hij tekortschoot. In de Schriften legde de Heer uit dat

DETAIL, *HIJ GENAS VELEN*, J. KIRK RICHARDS

zijn genade voldoende was voor Paulus en dat zijn kracht in feite 'in zwakheid [wordt] volbracht'. Daarop schreef Paulus: 'Daarom zal ik veel liever roemen in mijn zwakheden, opdat de kracht van Christus in mij komt wonen' (2 Korinthe 12:9).[11]

Vertrouwen op de Vader en de Zoon

We moeten erop vertrouwen dat onze hemelse Vader en Jezus Christus werkelijk om ons en wat we doen geven, dat Zij willen dat wij in zwakheid worden vervolmaakt – net zoals u dat wenst voor wie u verzorgt.

Ik getuig dat God Zich bewust is van onze lasten en ons zal sterken, zodat we anderen kunnen sterken. Dit wil niet zeggen dat onze problemen zich altijd vanzelf oplossen of dat de wereld ineens tot rust komt. Maar ook niet dat uw gebeden tot dovemansoren gericht zijn. Noch de gebeden van uw dierbaren – de weduwen en weduwnaars, de gescheidenen, de eenzamen, de verslaafden, de zieken en de mensen zonder hoop – anders gezegd, van iedereen.[12]

Broeders en zusters, het dienstbetoon dat we verrichten als we de lasten van een ander dragen, is uiterst belangrijk. Het is letterlijk het werk van de Meester. Het aantal brieven dat ik op mijn kantoor ontvang, bevestigt hoeveel behoefte er aan hulp is. Die hulp is manna uit de hemel voor wie het moeilijk heeft.

Ik heb eens gezegd: 'Maar als we spreken over hen die een werktuig zijn in Gods handen, bedenk dan dat engelen niet altijd van de andere kant van de sluier komen. Met sommigen van hen hebben we persoonlijk contact: hier, nu, elke dag. Sommigen van hen wonen bij ons in de buurt. Sommigen van hen hebben ons ter wereld gebracht, en in mijn geval heeft een van hen erin toegestemd om met mij te trouwen. De hemel lijkt inderdaad altijd heel dichtbij als we de blijken van Gods liefde zien in de vriendelijkheid en toewijding van mensen die zo goed en puur zijn dat ze met recht een *engel* worden genoemd.'[13]

Ik vind dat u, als u ernaar streeft elkaars lasten te dragen, in de letterlijkste betekenis waarlijk engelen van barmhartigheid bent. Moge u honderdvoudig ontvangen wat u probeert te schenken. ■

NOTEN

1. Zie 'Mental Health by the Numbers', National Alliance on Mental Illness, nami.org.
2. Zie 'World's Largest Porn Site Reveals the Most-Searched Porn Genre of 2016', Fight the New Drug, 9 januari 2017, fightthenewdrug.org.
3. 'Parenting in America', Pew Research Center, 17 december 2015, pewsocialtrends.org; zie ook D'Vera Cohn and Andrea Caumont, '10 Demographic Trends That Are Shaping the U.S. and the World', Pew Research Center, 31 maart 2016, pewsocialtrends.org.
4. Naar *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11e editie (2003), 'empathy'.
5. Privécorrespondentie.
6. Jeffrey R. Holland, 'Als een gebroken kruik', *Liahona*, november 2013, 40.
7. Zie rosalynncarter.org/UserFiles/Jensen.pdf; zie ook Rosalynn Carter, in Randi Kaplan, 'How to Care for the Caregiver', 13 mei 2015, health.usnews.com.
8. Nancy Madsen-Wilkerson, 'When One Needs Care, Two Need Help', *Ensign*, maart 2016, 38.
9. Jeffrey R. Holland, 'A Handful of Meal and a Little Oil', *Ensign*, mei 1996, 31.
10. David Batty, 'Finding Hope in the Midst of Life's Problems', livingfree.org.
11. Zie Anne C. Pingree, 'Making Weak Things Become Strong', *Ensign*, december 2004, 28–30.
12. Zie Dallin H. Oaks, 'Hij geneest de belasten', *Liahona*, november 2006, 6–9.
13. Jeffrey R. Holland, 'De bediening van engelen', *Liahona*, november 2008, 30.

HOOFDSTUK 4

Wees waakzaam

Dit is hoofdstuk 4 van een nieuwe vierdelige serie over de geschiedenis van de kerk met als titel Heiligen: de geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus in de laatste dagen. *Het boek zal in veertien talen in druk, in de sectie Kerkgeschiedenis van de app Evangeliebibliotheek, en op heiligen.lds.org verschijnen. De eerstvolgende hoofdstukken worden in komende uitgaven gepubliceerd. Later dit jaar zal deel 1 verschijnen. Die hoofdstukken verschijnen in 47 talen in de app Evangeliebibliotheek, en online op heiligen.lds.org.*

De 22-jarige Emma Hale hoorde voor het eerst over Joseph Smith toen hij in het najaar van 1825 voor Josiah Stowell ging werken. Josiah had de jongeman en zijn vader ingehuurd om hem naar begraven schatten te helpen zoeken.[1] Volgens een plaatselijke legende had een groep ontdekkingsreizigers eeuwen eerder een ader van zilvererts ontgonnen en het zilver in de omgeving verstopt. Josiah wist dat Joseph de gave bezat om zienerstenen te gebruiken. Daarom bood hij hem een mooi loon en een deel van de opbrengst als hij mee wilde zoeken.[2]

Emma's vader, Isaac, steunde deze onderneming. Toen Joseph en zijn vader in Harmony (Pennsylvania, VS), zo'n 240 km ten zuiden van Palmyra, op de boerderij van de familie Stowell waren gearriveerd, was Isaac getuige bij het ondertekenen van hun contract. Hij bood de arbeiders eveneens onderdak in zijn eigen huis.[3]

Kort daarop maakte Emma kennis met Joseph. Hij was jonger dan zij, meer dan 1,85 m lang, en zag eruit als een harde werker. Hij had blauwe ogen en een lichte huidskleur, en liep een beetje mank. Hij maakte taalfouten en soms gebruikte hij een overvloed aan woorden om zich uit te drukken, maar hij maakte wel een intelligente indruk. Joseph en zijn vader waren goede mensen. Ze aanbaden God liever alleen dan met Emma en haar familie mee naar hun kerk te gaan.[4]

DE HEUVEL CUMORAH, JON MCNAUGHTON

Joseph en Emma hielden van de buitenlucht. Van jongs af aan genoot Emma van paardrijden en van kanovaren op de rivier in de buurt. Joseph was geen geoefend ruiter, maar hij blonk uit in worstelen en balsporten. Hij was makkelijk in de omgang en glimlachte graag, en hij vertelde vaak grapjes en leuke verhalen. Emma was wat meer gereserveerd, maar ze kon een goede grap wel waarderen en ze kon goed met iedereen overweg. Ze hield ook van lezen en zingen.[5]

Met het verstrijken van de weken leerden Emma en Joseph elkaar beter kennen, en maakten haar ouders zich steeds meer zorgen om hun relatie. Joseph was een arme arbeider uit een andere staat, en ze hoopten dat de interesse van hun dochter zou afnemen en dat ze met iemand uit een welvarende, plaatselijke familie zou trouwen.

Emma's vader had zich van de jacht op de schat gedistantieerd en wantrouwde Joseph, die er wel aan deelnam. Isaac Hale hield er geen rekening mee dat Joseph had geprobeerd Josiah Stowell van de zoektocht af te brengen toen duidelijk werd dat er niets te vinden was.[6]

Joseph was de fijnste man die Emma kende, en ze bleef dan ook tijd met hem doorbrengen. Nadat hij Josiah had overgehaald om niet langer naar zilver te zoeken, bleef Joseph in Harmony op Josiahs boerderij werken. Soms werkte hij voor Joseph en Polly Knight, die ook een boerderij in de buurt bezaten. Als hij niet werkte, ging hij bij Emma op bezoek.[7]

Al gauw werd er in Harmony over Joseph en zijn zienersteen geroddeld. Sommige oudere mensen geloofden in

In 2015 heeft de kerk deze replica van het huis van Isaac en Elizabeth Hale in Harmony (Pennsylvania) gebouwd. Joseph Smith maakte met hun dochter Emma Hale kennis toen hij op die boerderij woonde en voor Josiah Stowell werkte.

Het houten huis van de familie Smith in Manchester (New York) werd gerestaureerd. Joseph en Emma trokken na hun huwelijk in 1827 bij zijn ouders in.

zieners, maar de meeste van hun kinderen en kleinkinderen niet. De neef van Josiah vond dat Joseph misbruik had gemaakt van zijn oom. Hij daagde de jongeman voor de rechter en beschuldigde hem van oplichting.

In de plaatselijke rechtbank vertelde Joseph hoe hij de steen had gevonden. Joseph sr. getuigde dat hij God voortdurend had gevraagd wat Hij beoogde met Josephs wonderbaarlijke gave als ziener. Ten slotte getuigde Josiah. Hij verklaarde dat Joseph hem niet had opgelicht.

De rechter vroeg: 'Begrijp ik het goed? Gelooft u dat de beschuldigde dingen ziet met behulp van de steen?'

Josiah ontkende dat hij het alleen maar geloofde. 'Ik weet met absolute zekerheid dat hij dat doet.'

Josiah was een gerespecteerd lid van de plaatselijke gemeenschap, en daarom geloofde men hem op zijn woord. Uiteindelijk werd er geen afdoend bewijs geleverd dat Joseph een bedrieger was, en de zaak werd geseponeerd.[8]

In september 1826 ging Joseph weer naar de heuvel om de platen op te halen, maar Moroni zei dat hij er nog steeds niet klaar voor was. 'Mijd de schatgravers', zei de engel. 'Sommige van hen zijn goddeloze mannen.'[9] Moroni gaf hem nog een jaar de tijd om zijn wil op die van God af te stemmen. Als hij dat niet deed, zouden de platen nooit aan hem worden toevertrouwd.

De engel droeg hem ook op de volgende keer iemand mee te brengen. Diezelfde opdracht had hij gegeven toen Joseph de eerste keer naar de heuvel kwam. Maar nu Alvin was overleden, was Joseph in de war.

'Wie is de juiste persoon?' vroeg hij.

'Dat zal je duidelijk worden', zei Moroni.

Joseph vroeg de Heer om leiding door middel van zijn zienersteen. Hij kreeg als antwoord dat Emma de juiste persoon was.[10]

Joseph voelde zich vanaf het begin tot Emma aangetrokken. Net als Alvin kon ze hem helpen om uit te groeien tot de man die de Heer voor zijn werk nodig had. Maar dat was niet alles. Joseph hield van haar en wilde met haar trouwen.[11]

In december werd Joseph 21 jaar. In het verleden had hij zich laten afleiden door de verwachtingen van mensen die misbruik wilden maken van zijn gave.[12] Maar sinds hij de laatste keer naar de heuvel was gegaan, had hij ingezien dat hij zich grondiger op het ontvangen van de platen moest voorbereiden.

Voordat Joseph naar Harmony terugkeerde, sprak hij met zijn ouders. Hij zei: 'Ik wil graag trouwen, en als u er geen bezwaar tegen hebt, kies ik voor Emma Hale.' Zijn

Op de avond van 22 september 1827 reden Joseph en Emma met paard-en-wagen naar de heuvel waar de platen met het Boek van Mormon begraven lagen. Toen Joseph de platen in bezit had genomen, verstopte hij ze eerst een tijdje in een holle boomstam. Daar waren ze veilig voor schattenjagers.

ouders waren blij met zijn beslissing, en Lucy drong erop aan dat de jonggehuwden bij hen zouden komen wonen.[13]

Die winter bracht Joseph zo veel mogelijk tijd met Emma door. Als er te veel sneeuw lag om te voet naar haar toe te gaan, leende hij de slee van de familie Knight. Haar ouders vonden hem nog steeds geen goede partij, en hij slaagde er niet in om hen op andere gedachten te brengen.[14]

In januari 1827 ging Emma op bezoek bij de familie Stowell, zodat zij tijd met Joseph kon doorbrengen zonder de afkeurende blikken van haar familie. Daar deed Joseph Emma een aanzoek, en eerst was Emma verbaasd. Ze wist dat haar ouders bezwaar tegen het huwelijk zouden maken.[15] Joseph drong er echter op aan dat ze het zou overwegen. Ze konden er meteen samen vandoor gaan.

Emma dacht over het aanzoek na. Als ze met Joseph trouwde, zouden haar ouders teleurgesteld zijn. Maar het was haar keuze, en zij hield van hem.[16]

Kort daarna, op 18 januari 1827, trouwden Joseph en Emma in het huis van de plaatselijke vrederechter. Ze gingen bij Josephs ouders in Manchester wonen, en dat was het begin van hun leven samen. Het was een comfortabel huis, maar te duur voor Joseph sr. en Lucy. Ze hadden een betalingsachterstand opgelopen en hadden het huis moeten verkopen. Nu huurden ze het van de nieuwe eigenaars.[17]

Ze vonden het fijn dat Joseph en Emma bij hen kwamen wonen. De goddelijke roeping van hun zoon maakte hen echter onrustig. Mensen in de omgeving hadden over de gouden platen gehoord en gingen er soms naar op zoek.[18]

Op een dag ging Joseph voor een boodschap naar de stad. Toen hij tegen etenstijd nog niet was teruggekeerd, maakten zijn ouders zich zorgen. Ze wachtten urenlang en konden de slaap niet vatten. Uiteindelijk deed Joseph de deur open en liet hij zich uitgeput op een stoel vallen.

'Waarom ben je zo laat?' vroeg zijn vader.

'Ik ben nog nooit zo erg gekastijd', zei Joseph.

'Wie heeft jou gekastijd?' wilde zijn vader weten.

'Het was een engel van de Heer', zei Joseph. 'Hij zegt dat ik nalatig ben geweest.' De dag van de volgende afspraak met Moroni kwam dichterbij. 'Ik moet in actie komen', zei hij. 'Ik moet doen wat God mij heeft geboden.'[19]

In de herfst reisden Josiah Stowell en Joseph Knight na de oogst naar Manchester voor zaken. Beide mannen wisten dat er bijna vier jaren waren verstreken sinds Joseph voor het eerst naar de heuvel was gegaan, en ze waren

benieuwd of Moroni de platen eindelijk aan hem zou toevertrouwen.

Ook de plaatselijke schatgravers wisten dat Joseph rond die tijd de platen in ontvangst zou nemen. Een van hen, een zekere Samuel Lawrence, had op de heuvel naar de platen lopen zoeken. Joseph vreesde dat Samuel voor problemen zou zorgen. Daarom stuurde hij zijn vader op de avond van 21 september naar het huis van Samuel om hem in de gaten te houden en tegen te houden als hij aanstalten maakte om naar de heuvel te gaan.[20]

Joseph bereidde zich voor om de platen te gaan ophalen. De volgende dag zou hij, net als elk jaar, naar de heuvel gaan. Om de schatgravers een stap voor te blijven, wilde hij echter kort na middernacht bij de heuvel zijn, in de vroege ochtend van de 22e september. Niemand zou hem daar op dat uur verwachten.

Hij wist echter nog steeds niet hoe hij de platen kon beschermen zo gauw hij ze in zijn bezit had. Toen bijna iedereen naar bed was gegaan, vroeg hij zijn moeder stilletjes of ze een afsluitbaar kistje had. Lucy had er geen en begon zich meteen zorgen te maken.

'Maak u maar niet ongerust', zei Joseph. 'Voorlopig lukt het zo ook wel.'[21]

Emma verscheen, gekleed op een rit in de buitenlucht. Ze klom met Joseph in het rijtuig van Joseph Knight en samen reden ze de duisternis tegemoet.[22] Toen ze bij de heuvel kwamen, wachtte Emma in het rijtuig terwijl Joseph naar de verstopplaats van de platen klom.

Moroni verscheen en Joseph tilde de gouden platen en de zienerstenen uit de stenen kist. Voordat Joseph de heuvel afdaalde, herinnerde Moroni hem eraan dat hij de platen aan niemand mocht laten zien, behalve op aanwijzing van de Heer. Als hij alles deed wat hij kon om de platen te bewaren, zouden ze worden beschermd.

'Je moet waakzaam zijn en het in jou gestelde vertrouwen niet beschamen', zei Moroni. 'Anders val je ten prooi aan goddeloze mannen, die elke list en truc zullen aanwenden om ze je afhandig te maken. Als je niet voortdurend op je hoede bent, zullen ze daarin slagen.'[23]

Voordat Joseph de heuvel afdaalde, herinnerde Moroni hem eraan dat hij de platen aan niemand mocht laten zien, behalve op aanwijzing van de Heer.

Joseph daalde de heuvel af met de platen, maar voordat hij in het rijtuig stapte, verstopte hij ze in een holle boomstam. Daar zouden ze veilig zijn tot hij een afsluitbaar kistje had gevonden. Hij voegde zich weer bij Emma, en samen reden ze bij zonsopgang weer naar huis.[24]

Thuis wachtte Lucy vol ongeduld op Joseph en Emma terwijl ze ontbijt klaarmaakte voor Joseph sr., Joseph Knight en Josiah Stowell. Ze werkte met een bonzend hart en was bang dat haar zoon zonder de platen naar huis zou komen.[25]

Kort daarna kwamen Joseph en Emma binnen. Lucy keek om te zien of Joseph de platen had, maar verliet bevend de kamer toen ze zijn lege handen zag.

Joseph volgde haar. Hij zei: 'Moeder, wees niet bezorgd.' Hij gaf haar een voorwerp dat in een zakdoek was gewikkeld. Door de stof heen voelde Lucy iets wat op een grote bril leek. Het was de Urim en Tummim, de zienerstenen die de Heer had voorzien om de vertaling van de platen mogelijk te maken.[26]

Lucy was opgetogen. Het leek wel of er een grote last van Josephs schouders was gevallen. Toen hij zich bij de anderen voegde, zette hij echter een somber gezicht op en ontbeet hij in stilte. Toen hij klaar was, liet hij verdrietig zijn hoofd in zijn hand rusten. 'Ik ben teleurgesteld', zei hij tegen Joseph Knight.

'Wel, dat is jammer', zei de oude man.

'Ik ben erg teleurgesteld', herhaalde Joseph, terwijl er een glimlach op zijn gezicht kwam. 'Het is tien keer beter dan ik had verwacht!' Hij beschreef de grootte en het gewicht van de platen en vertelde enthousiast over de Urim en Tummim.

'Ik kan er alles in zien', zei hij. 'Het is fantastisch.'[27]

De dag nadat hij de platen had gekregen, ging Joseph in een naburig dorp een waterput repareren zodat hij met het verdiende geld een afsluitbaar kistje kon kopen. Diezelfde ochtend ving Joseph sr. een gesprek op toen hij voor een boodschap aan de andere kant van de heuvel was. Een

groep mannen smeedde plannen om de gouden platen te stelen. 'We moeten en zullen de platen te pakken krijgen', zei een van hen, 'en daar kunnen Joe Smith en alle duivels van de hel niets aan veranderen.'

Geschrokken ging Joseph sr. weer naar huis, en hij vertelde Emma wat hij had gehoord. Ze zei dat ze niet wist waar de platen waren, maar ze was ervan overtuigd dat Joseph ze goed had verborgen.

Joseph sr. antwoordde: 'Ja, maar je weet dat Ezau door een kleinigheid zijn zegening en zijn geboorterecht was kwijtgeraakt. Zo kan het Joseph ook vergaan.'[28]

Om zich ervan te vergewissen dat de platen veilig waren, klom Emma op een paard en reed ze meer dan een uur naar de boerderij waar Joseph aan het werk was. Hij stond bij de waterput en was vuil en bezweet na een dag hard werken. Toen hij hoorde dat er gevaar dreigde, keek hij in de Urim en Tummim en zag hij dat de platen veilig waren.

Thuis liep Joseph sr. de hele tijd buiten te ijsberen. Hij hield voortdurend zijn blik op de weg gericht in afwachting van de komst van Joseph en Emma.

Zodra ze weer thuis waren, zei Joseph: 'Vader, alles is volkomen veilig, we hoeven ons geen zorgen te maken.'[29]

Er moest echter iets gebeuren.

Moroni beloofde Joseph dat de platen zouden worden beschermd, als hij alles deed wat hij kon om ze te bewaren.

Joseph haastte zich naar de heuvel, nam de platen uit de holle boomstam en wikkelde ze voorzichtig in een hemd.[30] Hij liep door het bos naar huis en was voortdurend op zijn hoede. In het bos was hij aan de ogen van de mensen op de hoofdweg onttrokken, maar er hielden zich vaak dieven schuil.

Terwijl Joseph onder het gewicht van de kroniek gebukt ging, baande hij zich zo snel mogelijk een weg door het bos. Voor hem lag een omgevallen boom over het pad, en toen hij er overheen sprong, kreeg hij een harde klap in zijn rug. Hij draaide zich om en zag een man op hem afkomen die hem met de kolf van zijn geweer wilde slaan.

Joseph klemde de platen onder zijn ene arm, sloeg de man neer en haastte zich verder het struikgewas in. Een kilometer verderop sprong een andere man van achter een boom en sloeg Joseph met de kolf van zijn geweer. Joseph wist de man af te schudden en zette het op een lopen in een wanhopige poging om het bos te verlaten. Hij had echter nog maar enkele passen gezet toen een derde man hem aanviel en hem zo hard sloeg dat het hem duizelde. Joseph krabbelde weer overeind, sloeg de man zo hard hij kon en rende naar huis.[31]

Met het zware pak onder een arm geklemd gooide hij de deur open. 'Vader,' riep hij uit, 'ik heb de platen.'

Zijn 14-jarige zus Katharine hielp hem het pak op de tafel te tillen terwijl de rest van de familie kwam aanlopen. Joseph merkte dat zijn vader en zijn jongere broer William de platen uit het pak wilden halen, maar hij hield hen tegen.

'Mogen we ze niet zien?' vroeg Joseph sr.

'Nee', zei Joseph. 'Eerst was ik ongehoorzaam, maar deze keer wil ik getrouw zijn.'

Hij zei dat ze de platen door de stof heen mochten betasten, waarop zijn broer William het pak optilde. Het was zwaarder dan steen, en William merkte dat het uit vellen bestond, zoals de bladzijden van een boek.[32] Joseph stuurde zijn jongste broer, Don Carlos, op pad om een afsluitbaar kistje te gaan halen bij Hyrum, die even verderop woonde met zijn vrouw Jerusha en hun pasgeboren dochtertje.

Kort daarna arriveerde Hyrum. Zodra de platen veilig in de kist waren opgeborgen, liet Joseph zich op bed vallen en begon hij over de mannen in het bos te vertellen.

Terwijl hij praatte, voelde hij dat zijn hand pijn deed. In het gevecht had hij zijn duim ontwricht.

'Ik vertel straks verder, vader,' zei hij plotseling, 'maar kunt u eerst even mijn duim weer rechtzetten?'[33] ■

Op saints.lds.org staat een volledige lijst met bronnen in het Engels.

Het woord *Thema* in de noten geeft aan dat er op *heiligen.lds.org* meer informatie te vinden is.

NOTEN

1. Agreement of Josiah Stowell and Others, 1 november 1825, in *JSP,* D1:345–352.
2. Smith, *Biographical Sketches,* 91–92; Oliver Cowdery, 'Letter VIII', *LDS Messenger and Advocate,* oktober 1835, 2:200–202; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 7–8, in *JSP,* H1:234 (versie 2); Smith, *On Mormonism,* 10. **Thema:** Treasure Seeking (Schattenjacht)
3. Agreement of Josiah Stowell and Others, 1 november 1825, in *JSP,* D1:345–352.

FOTO JED CLARK

Joseph leende een soortgelijk afsluitbaar kistje van zijn broer Hyrum om de platen van het Boek van Mormon in op te bergen.

4. Pratt, *Autobiography,* 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer,* 66–67; Woodruff, Dagboek, 4 juli 1843 en 20 oktober 1855; Emmeline B. Wells, 'L.D.S. Women of the Past', *Woman's Exponent,* februari 1908, 36:49; Joseph Smith III, 'Last Testimony of Sister Emma', *Saints' Herald,* 1 oktober 1879, 289; zie ook Staker en Ashton, 'Growing Up in the Isaac and Elizabeth Hale Home'; en Ashurst-McGee, 'Josiah Stowell Jr.–John S. Fullmer Correspondence', 108–117.
5. Baugh, 'Joseph Smith's Athletic Nature', 137–150; Pratt, *Autobiography,* 47; Burnett, *Recollections and Opinions of an Old Pioneer,* 66–67; *Recollections of the Pioneers of Lee County,* 96; Youngreen, *Reflections of Emma,* 61, 67, 65, 69; Emmeline B. Wells, 'L.D.S. Women of the Past', *Woman's Exponent,* februari 1908, 36:49.
6. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, in *JSP,* H1:234 (versie 2); Smith, *Biographical Sketches,* 92; Bushman, *Rough Stone Rolling,* 51–53; Staker, 'Isaac and Elizabeth Hale in Their Endless Mountain Home', 104.
7. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 7–8, in *JSP,* H1:234–236 (versie 2); Knight, Reminiscences, 2; Joseph Smith III, 'Last Testimony of Sister Emma', *Saints' Herald,* 1 oktober 1879, 290.
8. William D. Purple, 'Joseph Smith, the Originator of Mormonism', *Chenango Union,* 2 mei 1877, [3]; zie ook An Act for Apprehending and Punishing Disorderly Persons (9 februari 1788), *Laws of the State of New-York* (1813), 1:114. **Thema:** Joseph Smith's 1826 Trial (Proces van 1826 tegen Joseph Smith)
9. 'Mormonism–No. II', *Tiffany's Monthly,* juli 1859, 169.
10. Knight, Reminiscences, 2.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, 96; zie ook Knight, Reminiscences, 2.
12. Zie 'The Original Prophet', *Fraser's Magazine,* februari 1873, 229–230.
13. Lucy Mack Smith, History, 1845, 97.
14. Knight, Reminiscences, 2; Joseph Smith III, 'Last Testimony of Sister Emma', *Saints' Herald,* 1 oktober 1879, 289.
15. Joseph Smith III, 'Last Testimony of Sister Emma', *Saints' Herald,* 1 oktober 1879, 289; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, in *JSP,* H1:236 (versie 2).
16. Joseph Smith III, 'Last Testimony of Sister Emma', *Saints' Herald,* 1 oktober 1879, 290; Joseph Lewis en Hiel Lewis, 'Mormon History. A New Chapter, about to Be Published', *Amboy Journal,* 30 april 1879, 1; zie ook Oliver Cowdery, 'Letter VIII', in *LDS Messenger and Advocate,* oktober 1835, 2:201.
17. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, in *JSP,* H1:236 (versie 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 4, [11]–[12]; boek 5, [1]–[3]. **Thema:** Sacred Grove and Smith Family Farm (Heilige bos en boerderij van de familie Smith)
18. 'Mormonism–No. II', *Tiffany's Monthly,* juli 1859, 167–168.
19. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [4]–[6].
20. Knight, Reminiscences, 2.
21. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [6].
22. Lucy Mack Smith, History, 1845, 105.
23. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 6, [1].
24. 'Mormonism–No. II', *Tiffany's Monthly,* juli 1859, 165–166; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [6].
25. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [6]–[7]; Knight, Reminiscences, 2.
26. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [7]–[8].
27. Knight, Reminiscences, 2–3; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 5, in *JSP,* H1:222 (versie 2); zie ook Alma 37:23.
28. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [8]–[10]; 'Mormonism–No. II', *Tiffany's Monthly,* augustus 1859, 166; Smith, *Biographical Sketches,* 103; zie ook Genesis 25:29–34.
29. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [10] en bijbehorend fragment.
30. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [11]. **Thema:** Gold Plates (De gouden platen)
31. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [11].
32. 'The Old Soldier's Testimony', *Saints' Herald,* 4 oktober 1884, 643–644; Salisbury, 'Things the Prophet's Sister Told Me', 1945, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis; Ball, 'The Prophet's Sister Testifies She Lifted the B. of M. Plates', 1954, Bibliotheek voor kerkgeschiedenis; Smith, *William Smith on Mormonism,* 11; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [11]; Joseph Smith III, 'Last Testimony of Sister Emma', *Saints' Herald,* 1 oktober 1879, 290.
33. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, boek 5, [11]–[12]. **Thema:** Lucy Mack Smith

DE KERK IS *HIER?*

Ik trad met 36 jaar tot de kerk toe en voelde me geestelijk soms sterk. Op andere momenten was ik vooral plichtmatig bezig. Als gevolg van een heel drukke baan, de nieuwe carrière van mijn vrouw, gezondheidsproblemen en andere moeilijkheden kreeg ik het geestelijk moeilijk. Ik ging naar de kerk en hielp het diakenenquorum, maar dat was alles wat ik kon opbrengen. Het lukte me niet om de Schriften open te doen of te knielen voor een gebed.

Het was nog niets beter toen ik op zakenreis naar het noorden van Chili ging. We reden in twee uur van het vliegveld in Copiapó naar de locatie waar een project voor zonne-energie werd opgezet in de Atacama woestijn in Chili. Ik was verrast hoe afgelegen dit gebied was: kilometers lang alleen maar rode woestijn. Het landschap straalde een onvoorstelbare eenzaamheid uit.

Toen ik er een week was, reden we naar de dichtstbijzijnde plaats om voorraad te halen. Een gebouw daar trok mijn aandacht. Ik vroeg de chauffeur om de auto even aan de kant te zetten. Het gebouw stond in een prachtige tuin, omgeven door een zwart smeedijzeren hek. Aan het gebouw hing een bekend bord: 'La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Últimos Días' ofwel 'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen'.

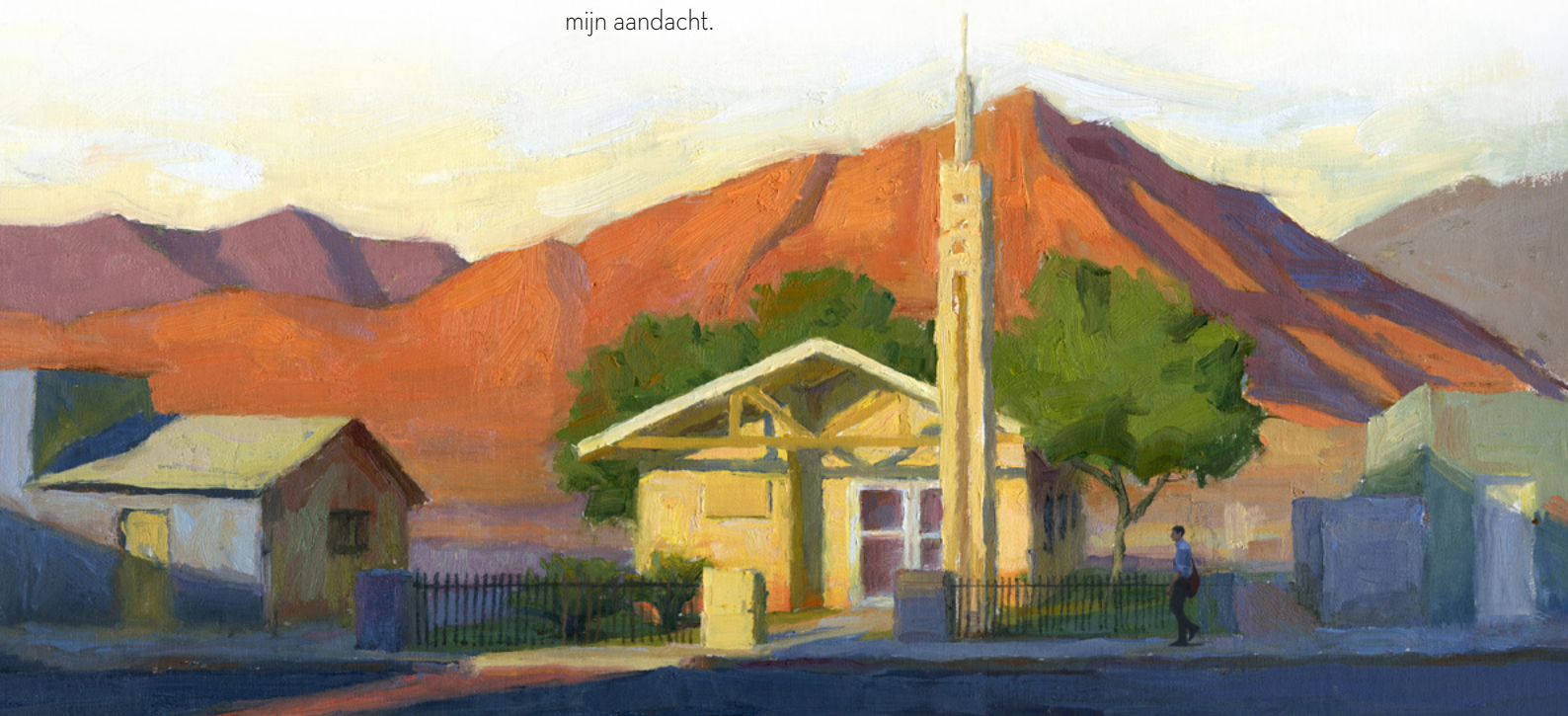
De kerk is *hier?*, dacht ik. Ik was stomverbaasd dat de kerk dit afgelegen deel van de wereld had bereikt. Ik maakte een foto van het kerkgebouw en stuurde die naar mijn vrouw. Haar reactie maakte grote indruk op me: 'Onze hemelse Vader kent zijn kinderen overal.'

Dat was een krachtige boodschap van mijn hemelse Vader voor mij. Door de dagelijkse stress was ik vergeten, en moest ik eraan herinnerd worden, dat onze hemelse Vader van al zijn kinderen houdt. Hij houdt van die heiligen in dat kleine, afgelegen plaatsje middenin de woestijn. En Hij houdt ook van mij.

Die avond knielde ik en dankte mijn hemelse Vader voor de zegeningen die Hij me die dag had geschonken. Door de zekerheid dat Hij van me houdt, kon ik geestelijk weer gaan groeien, en die zekerheid geeft me nog elke dag kracht. ■

Jon Evans, (Californië, VS)

Toen we voor voorraad naar de dichtstbijzijnde plaats reden, trok een gebouw mijn aandacht.

ILLUSTRATIE ALLEN GARNS

TWEE ZENDINGEN, TWEE GEZINNEN GEZEGEND

Toen ik in het zendingsgebied Mesa (Arizona, VS) op zending was, kreeg ik vaak e-mails van mijn oudere zus in Argentinië. Natalia was geen lid van de kerk. Een paar jaar daarvoor, toen haar dochtertje was overleden, probeerde onze familie met haar over het evangelie te praten, maar ze stond er nooit voor open.

Op zending bleef ik mijn getuigenis aan haar geven. In een e-mail vertelde ik haar over een vrouw die mijn collega en ik hadden ontmoet. Haar dochter was ook overleden. We getuigden van het eeuwige gezin en dat gaf haar hoop. Ik zei Natalia dat zij die hoop ook kon krijgen. In haar antwoord schreef ze dat ze wel naar die hoop verlangde, maar het gevoel had dat haar geloof niet sterk genoeg was.

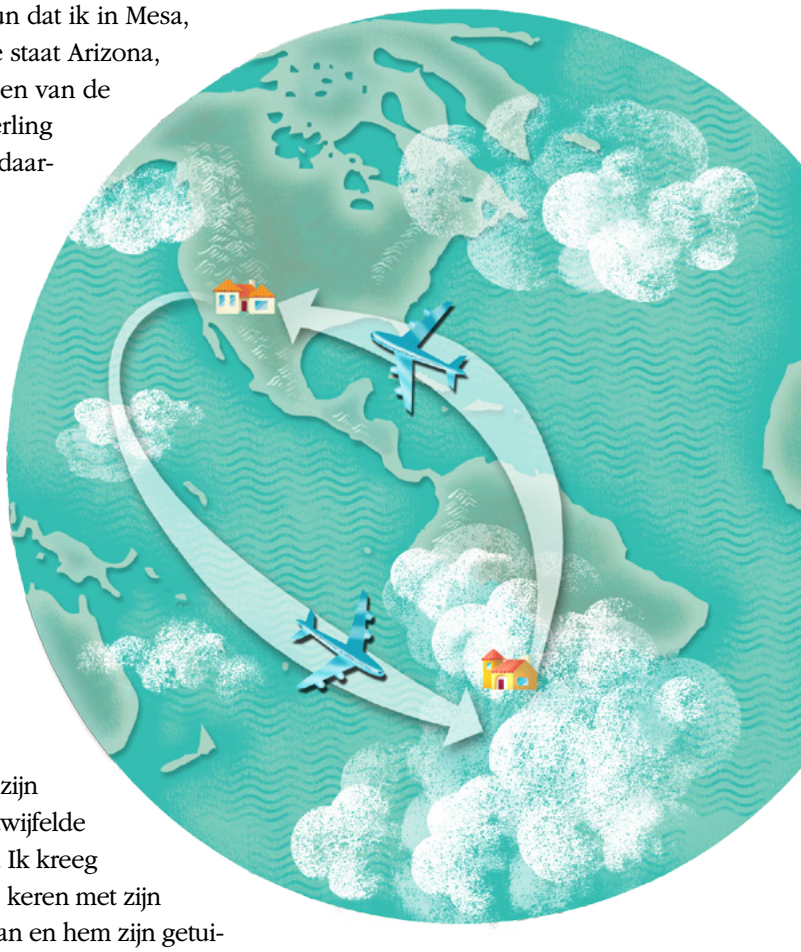
Ik schreef Natalia toen met de hand een brief waarin ik haar aanmoedigde te bidden om hulp zodat ze zou kunnen geloven. Ik kreeg ook de ingeving om een alinea in het Engels te schrijven, gericht aan een zendeling. Natalia sprak alleen maar Spaans, dus ik vroeg haar om de zendelingen op te zoeken en hun te vragen dat stukje voor haar te vertalen. Ik ging ervan uit dat een zendeling wel Engels zou spreken.

Kort daarna kreeg ik een e-mail van Natalia. Ze had de zendelingen opgezocht en hun gevraagd mijn brief te vertalen. Ze lazen deze in stilte en glimlachten. Toen Natalia vroeg wat ik had geschreven, antwoordden ze: 'Dat zullen we je vertellen!' Ik had geschreven dat Natalia het moeilijk had met de dood van haar dochtertje. Ik vroeg de zendelingen om haar over het heilsplan te vertellen.

De zendelingen gaven een korte boodschap, die Natalia aansprak. Natalia vertelde hun dat ik in Mesa, in de Amerikaanse staat Arizona, op zending was. Een van de zendelingen, ouderling Larson, zei dat hij daarvandaan kwam.

Een jaar later werd ik overgeplaatst naar het gebied waar de ouders van ouderling Larson woonden. Ik leerde het gezin kennen, net zoals hij mijn familie kende. Dat was voor beide gezinnen een zegen. Ouderling Larson had gebeden voor zijn jongere broer, die twijfelde aan zijn getuigenis. Ik kreeg de kans om enkele keren met zijn broer op pad te gaan en hem zijn getuigenis te helpen versterken. Ouderling Larson en zijn collega onderwezen Natalia verder en uiteindelijk liet ze zich dopen. Ik weet dat de Heer ons in twee richtingen heeft gestuurd: mij naar Arizona en ouderling Larson naar Argentinië, zodat we Hem allebei konden helpen om onze gezinsleden in het evangelie te versterken. ■

Juan Manuel Gomez, Rosario (Argentinië)

ILLUSTRATIE CAROLYN VIBBERT

> Ik ben dankbaar dat ik aan Arizona werd toegewezen en ouderling Larson aan Argentinië, zodat we de Heer allebei konden helpen om iets voor onze gezinsleden te betekenen.

De zenuwen gierden door mijn lijf, maar ik raapte mijn moed bijeen en zei: 'Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'

GEZEGEND OMDAT IK VOOR MIJN GELOOF UITKWAM

Toen ik 19 jaar was, liet ik me dopen. Veel van mijn familieleden en vrienden waren misnoegd vanwege mijn beslissing om lid van de kerk te worden, maar dat hield me niet tegen. Twee weken later begon ik aan mijn tweede jaar aan de universiteit. Toen ik op de campus aankwam, begon ik me zorgen te maken over mijn nieuwe geloof.

Ik was bang dat het me aan moed zou ontbreken om voor mijn geloof op te komen. Ik voelde me alleen. Ik was op de universiteit nog nooit een lid van de kerk tegengekomen en wist niet waar ik naar de kerk moest gaan, als er al een wijk of gemeente in de buurt was. Ik bad mijn hemelse Vader om moed. Ik bad om zelfvertrouwen, zodat ik voor mijn nieuwe geloof kon opkomen.

Enkele dagen later hielp ik wat mensen verhuizen. Ik leerde een jonge man, Brian genaamd, kennen. We sloten vriendschap. Op een dag liepen we op de campus en vroeg hij of ik op zondag al plannen had. Ik zei dat ik naar de kerk ging.

'O, naar welke kerk ga je?' vroeg hij.

De zenuwen gierden door mijn lijf, maar ik raapte mijn moed bijeen en zei: 'Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'

Ik was trots op mezelf! Ik wachtte vol spanning Brians reactie af. Op dat moment zag ik de zendelingen. Voor Brian ook maar iets kon zeggen, zei ik dat ik zo terug zou zijn, en rende naar de zendelingen toe. Ze waren blij me te zien en vertelden me alles wat ik moest weten om de daaropvolgende dag naar de kerk te gaan.

Ik keerde terug naar Brian en legde de situatie uit. Ik vertelde hem ook het een en ander over de kerk terwijl we onze weg vervolgden. Er was weinig veranderd, behalve dat ik nu erg opgewekt was. Ik voelde ook de warmte en gemoedsrust die alleen de Geest ons schenkt. Ik had me zorgen gemaakt omdat ik alleen was en de locatie van de kerk niet wist. Maar ik geloof dat mijn hemelse Vader net op dat moment zendelingen naar die plek stuurde, omdat ik voor mijn geloof was uitgekomen.

Er zijn inmiddels meer dan tien jaar verstreken. Sinds die dag ben ik nooit meer bang geweest om te zeggen dat ik lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen ben. ■

Kristin McElderry, Massachusetts (VS)

ILLUSTRATIE EVA VAZQUEZ

DE HEER STEUNDE MIJ BIJ TWEE HERSENOPERATIES

Tijdens mijn fysiotherapie voor rugpijn merkte ik dat de linkerzijde van mijn lichaam zwak en verdoofd voelde. Toen ik deze symptomen aan mijn fysiotherapeut vertelde, maakte hij zich zorgen en raadde me aan naar de dokter te gaan.

Een MRI wees uit dat mijn hersenen onder mijn schedel uit waren gegroeid en jarenlang ruggenmergvocht in mijn nek hadden vastgehouden. Dat veroorzaakte hevige en voortdurende hoofdpijn en andere pijnen. De enige mogelijke behandeling was een operatie. Maar ondanks de operatie, bleef ik voortdurend pijn hebben.

Een half jaar later ging ik opnieuw naar mijn dokter voor verder onderzoek. Daaruit bleek dat er nu nog meer ruggenmergvocht werd vastgehouden. Ik was doodsbang om opnieuw een pijnlijke operatie te ondergaan. Mijn man en ik wonnen meerdere medische adviezen in en besloten toen in zee te gaan met een dokter die ervan overtuigd was dat een deel van mijn hersenen wegnemen zou helpen.

Van mijn tweede hersenoperatie herstellen was het pijnlijkste wat ik ooit heb ervaren. Ik vroeg de Geest wanhopig om mij te troosten. Ik beluisterde toespraken en lofzangen, bad voortdurend en ontving vele priesterschapszegens.

Tijdens mijn pijnlijk herstel wist ik dat mijn hemelse Vader naar mijn gebeden en de gebeden die anderen voor mij uitspraken, luisterde. Hij stuurde mensen naar me toe wanneer ik ze nodig had. Een verpleegster in mijn wijk leerde me hoe ik mijn medicijnen moest beheren. Mijn tante en oom merkten uitdroging bij me op en brachten me naar het ziekenhuis. En een jongetje in het jeugdwerk, dat mijn familie wilde steunen, liet aan onze deur zijn speelgoed voor mijn zoontje achter. Door deze en veel andere ervaringen kon ik voelen dat de Heiland mij steunde. Mijn getuigenis werd elke dag sterker. Dit was een bijzondere en heilige ervaring die uit een uiterst pijnlijke ervaring voortvloeide.

Hoewel mijn tweede operatie geslaagd was, had ik nog steeds ongemak en ik moest met chronische pijn leren omgaan en erop leren vertrouwen dat mijn hemelse Vader een doel voor ogen heeft. Maar ik vestig mijn hoop op zijn belofte dat Hij mij in mijn moeilijkheden zal blijven sterken. Hij heeft gezegd: 'Ik zal voor uw aangezicht uit gaan. Ik zal aan uw rechter- en aan uw linkerhand zijn, en mijn Geest zal in uw hart zijn, en mijn engelen zullen rondom u zijn om u te schragen' (LV 84:88). ■

Bryn Booker, Idaho (VS)

Een MRI wees uit dat mijn pijn veroorzaakt werd door een jarenlange opeenhoping van ruggenmergvocht in mijn nek. De enige mogelijke behandeling was een operatie.

ILLUSTRATIE BONNIE HOFKIN

Ouderling
Michael John U. Teh
van de Zeventig

De evenwichtskunst van volharding

Ik vroeg mijn kinderen, nichtjes en een jonge vriend onlangs met welke vragen, moeilijkheden, frustraties en successen jonge alleenstaanden tegenwoordig te maken krijgen. Ik heb over hun antwoorden nagedacht en gebeden, en mijn raad vervolgens in punten samengevat. Ik hoop dat die je vragen beantwoorden en dat je er in moeilijke tijden iets aan hebt.

Luister naar de Heilige Geest

Ik getuig dat onze hemelse Vader onze gebeden op zijn manier beantwoordt, ook al lijkt dat niet altijd zo. Sta eens stil bij deze Schriftteksten:

'Want eenieder die vraagt, ontvangt; en hij die zoekt, vindt; en voor hem die klopt, zal worden opengedaan' (3 Nephi 14:8).

'Als iemand van u in wijsheid tekortschiet, laat hij die dan vragen aan God, Die aan ieder overvloedig geeft en geen verwijten maakt, en ze zal hem gegeven worden' (Jakobus 1:5).

'Zie, Ik zal in uw gedachten en in uw hart tot u spreken door de Heilige Geest, die op u zal komen en die in uw hart zal wonen' (LV 8:2).

Hoe krijgen we dan antwoord en openbaring? Hoe weten we dat het de Heilige Geest is in plaats van onze gedachten? Ik wil jullie over twee persoonlijke ervaringen vertellen die patronen geworden zijn.

Toen mijn vrouw en ik al een tijdje verkering hadden, wilde ik graag de eeuwigheid met haar doorbrengen. Ik bad en vastte er uiteraard oprecht over. Mijn gevoelens veranderden niet. Ik voelde mijn boezem niet in me branden. Maar ik voelde me nog steeds goed over mijn beslissing en zette dus door. Mijn vrouw ontving hetzelfde antwoord en hier zijn we dan. Sindsdien heb ik veel beslissingen op dezelfde manier genomen (zie LV 6:22–23).

Ik getuig dat we 'tot het einde [kunnen] genieten' als we naar de ingevingen van de Heilige Geest luisteren, het goede in plaats van het kwade kiezen en onze bezigheden in evenwicht brengen.

Het gaat heel anders als ik van het Quorum der Twaalf Apostelen de

opdracht krijg om een nieuwe ringpresident te roepen. Ik bid en vast en ontvang vervolgens duidelijke ingevingen, waardoor ik weet wie ik moet roepen. Die ingevingen komen soms vóór, soms tijdens en soms zelfs na alle gesprekken. Ik voel mijn boezem altijd in me branden. Ik ben erachter gekomen dat de Heilige Geest me op die manier bij zulke opdrachten leidt.

Waarom communiceert de Heilige Geest op verschillende manieren met me? Dat weet ik niet. Het belangrijkste is dat ik geleerd heb dat deze patronen manieren zijn waarop ik persoonlijke openbaring ontvang. Ik put troost en vertrouwen uit deze aansporing: 'Wees nederig; en de Heer, uw God, zal u aan de hand leiden en u antwoord geven op uw gebeden' (LV 112:10).

Kies het goede in plaats van het kwade

Volgens sommigen wordt het steeds moeilijker om het goede van het kwade te onderscheiden. Er zijn hoe langer hoe meer grijze gebieden. Veel foutieve, maar populaire standpunten lijken logisch als je ze vanuit een beperkt perspectief bekijkt. Maar oud afval in een nieuwe verpakking dat met creatieve reclame aangeprijsd wordt, blijft afval.

Het goede van het kwade onderscheiden hoeft niet moeilijk te zijn. Zelfs voor we de gave van de Heilige Geest ontvangen, worden we met het licht van Christus gezegend:

'Want zie, de Geest van Christus wordt aan ieder mens gegeven, opdat hij goed van kwaad zal kunnen onderscheiden; welnu, ik toon u de wijze van oordelen; want alles wat uitnodigt om goed te doen en overreedt om in Christus te geloven, wordt door de macht en gave van Christus uitgezonden; daarom kunt u met volmaakte kennis weten dat het van God is.

'Maar alles wat de mens overreedt om kwaad te doen en niet in Christus te geloven en Hem te verloochenen en God niet te dienen, daarvan kunt u met volmaakte kennis weten dat het van de duivel is; want op die wijze gaat de duivel te werk, want hij overreedt geen enkel mens om goed te doen' (Moroni 7:16–17).

Een van de grootste tests van deze tijd is de hedendaagse profeet steunen. De meesten van jullie zullen denken: O, dat is makkelijk. Dat doe ik al. Klaar.

Maar het is verbazingwekkend hoe sommigen die de profeet beweren te steunen op bepaalde populaire standpunten reageren. Onder groepsdruk doen sommigen van ons alsof ze niet weten dat er een levende profeet is.

Zoek het juiste evenwicht

Heb je het zo druk dat het lijkt alsof er overal aan je getrokken wordt? Dan heb ik slecht nieuws voor je: het zal alleen maar erger worden. De vraag is dus: hoe vind je het juiste evenwicht?

Laat je leiden door de eeuwige aard van je geest en je identiteit als zoon of dochter van God. Richt je energie op die waarheid en wat die betekent. Al het overige zal dan uit je leven verdwijnen of automatisch zijn juiste plaats krijgen.[1] Volg de raad in deze twee Schriftteksten:

'Maar zoek eerst het koninkrijk van God en zijn gerechtigheid, en al die dingen zullen u worden toegevoegd' (3 Nephi 13:33).

'Verzamel schatten voor u in de hemel, waar geen mot of roest ze verderft, en waar dieven niet inbreken of stelen;

'want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn' (Mattheüs 6:20–21).

Geloof het of niet, maar ik bevond me ooit in een vergelijkbare situatie. Ik had een voltijdbaan, ging 's avonds naar school en had

na schooltijd nog een deeltijdbaan tot in de vroege uurtjes. Bovendien hadden mijn vrouw en ik kleine kinderen. Ik kreeg twee maanden lang maar enkele dagen per week een paar uurtjes slaap. Daar komt nog bij dat ik in de bisschap werkzaam was.

Het was een van de productiefste tijden van mijn leven. Ik denk dat ik de 24 uur in een dag nooit zo efficiënt gebruikt heb als in die periode.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) heeft gezegd dat we een verantwoordelijkheid naar ons gezin, onze werkgever, de Heer en onszelf hebben.

Hoe brengen we die in evenwicht? President Hinckley zegt: 'Ik vind dat niet moeilijk. Ik heb verschillende kerkroepingen gehad. Ik heb vijf kinderen. Ze waren nog jong toen ik in die roepingen diende. […] We genoten van het leven. We hielden gezinsavond. We deden gewoon wat de kerk van ons verwachtte.'[2]

Geniet tot het einde

Tot het einde volharden wil niet zeggen dat we een evangeliechecklist afvinken en dan zeggen: 'Voilà. Nu hoef ik verder niets meer te doen.' Het houdt in dat we voortdurend leren en groeien. Het evangelie van Jezus Christus draait om voortdurende bekering en verandering. Het is geen wandeling door het park, maar een stevige bergbeklimming.

Koning Benjamin heeft gezegd: 'Zie toe dat al deze dingen in wijsheid en ordelijkheid worden gedaan, want het is niet nodig dat iemand harder loopt dan hij kracht heeft' (Mosiah 4:27).

Sommige heiligen der laatste dagen zijn niet bereid om hun best te doen en rechtvaardigen die houding met behulp van deze uitspraak. Maar zij concentreren zich alleen op de eerste helft van de tekst.

Dit is de tweede helft: 'Het [is] noodzakelijk dat hij ijverig is om daardoor de prijs te kunnen behalen; daarom moeten alle dingen ordelijk worden gedaan.' Samen verduidelijken de twee helften wat het echt betekent om alle dingen in wijsheid en ordelijkheid te doen.

Een jonge vriend die atleet is, legde het begrip *tweede adem* aan me uit. Dat houdt in dat je, als je tijdens het sporten moe bent, op een bepaald moment weer nieuwe energie krijgt, waardoor je verder kunt gaan.

Dit is wat hij over tweede adem in andere aspecten van het leven zegt: 'Als je als student laat thuiskomt, is het erg makkelijk om te zeggen dat je te moe bent om te bidden, in de Schriften te lezen of regelmatig naar de tempel te gaan. Het is vooral voor studenten erg makkelijk om een excuus te vinden. Maar uiteindelijk moeten we onze tweede adem krijgen en die kleine dingen doen.'

Misschien kunnen we in plaats van te *volharden* tot het einde, onze tweede adem krijgen — de geestelijke adem — en *genieten* tot het einde. Ik getuig dat dat mogelijk is als we naar de ingevingen van de Heilige Geest luisteren, het goede in plaats van het kwade kiezen en onze bezigheden in evenwicht brengen. ■

Naar de toespraak 'These Are Your Days', gehouden op 9 juni 2015 tijdens een devotional aan de Brigham Young University–Idaho. Zie voor de volledige toespraak (in het Engels) web.byui.edu/devotionalsandspeeches.

NOTEN

1. Zie Ezra Taft Benson, 'The Great Commandment—Love the Lord', *Ensign*, mei 1988, 4.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 33.

Eerlijk zijn tegenover mezelf en God

Faith Sutherlin Blackhurst

Zo'n beetje halverwege mijn zending verliep de samenwerking met onze wijkzendingsleider behoorlijk stroef. We hadden wat onenigheid gehad en besloten de bisschop om raad te vragen. Ik hoopte diep van binnen dat de bisschop met hem zou spreken en ons probleem wel even zou oplossen.

Maar de bisschop vertelde me dat ik hoogmoedig en te kritisch naar anderen was. Ik ging stampvoetend naar huis. Ik voelde me onbegrepen en gefrustreerd — hoe kon hij dat over me zeggen? Besefte hij wel hoeveel moeite we deden om het evangelie uit te dragen?

Ik ventileerde mijn gevoelens onderweg naar mijn collega. Maar opeens schoot er een zinsnede door mijn hoofd: 'De schuldigen [vinden] de waarheid hard' (1 Nephi 16:2). Ik raakte erdoor van mijn apropos. De gedachte was duidelijk van de Geest afkomstig. Mijn trots weerhield me er misschien van de terechtwijzing van de bisschop als waarheid aan te nemen. Maar kon ik met de Heilige Geest redetwisten?

Ik was schuldig en God liet me dat weten.

Niet langer goedpraten

Ik wilde mijn fouten in die tijd niet echt onder ogen zien. 'Niemand van ons geeft graag toe dat hij van de juiste koers afwijkt', aldus ouderling Dieter F. Uchtdorf van het Quorum der Twaalf Apostelen. '[…] Wanneer we ons leven toch eens onder de loep nemen, kijken we door een filter van vooroordelen, uitvluchten en smoesjes om onze onwaardige gedachten en daden goed te praten.'[1]

Ik had mezelf er in mijn geval van overtuigd dat ik klaagde om het zendingswerk in ons gebied vooruit te helpen. Ik had de trouwe inzet van onze wijkzendingsleider, die in mijn ogen onvolmaakt was, niet op waarde geschat. Maar ik zag opeens in dat ik ondankbaar, ongeduldig en ronduit onvriendelijk was geweest. De Heilige Geest drukte me met de neus op de feiten.

Mijn trots weerhield me ervan de terechtwijzing van de bisschop als waarheid aan te nemen. Maar kon ik met de Heilige Geest redetwisten?

Een geestelijke confrontatie met de werkelijkheid

Het was pijnlijk maar ook heel goed om zo direct door de Geest op mijn nummer te worden gezet. Daardoor besefte ik dat ik eerlijk moest zijn tegenover mezelf wat mijn tekortkomingen betrof.

Ik wist uit ervaring dat de Geest mijn grootste steun en toeverlaat kon zijn in dat proces. Ik had het gevoel dat ouderling Larry R. Lawrence van

ILLUSTRATIE JOSHUA DENNIS

de Zeventig zich rechtstreeks tot mij wendde met zijn uitnodiging aan de kerkleden: 'Stel de Heer nederig de volgende vraag: "Waarom maak ik geen vooruitgang?" […] 'Als u oprecht bent,' zei hij, 'zal het antwoord u snel duidelijk worden. Dan krijgt u een openbaring die speciaal voor u is bestemd.'[2] Ik wist dat ik niet alleen ingevingen over mijn zwakheden kon krijgen, maar ook de kracht om ermee af te rekenen.

Zwakheid sterk laten worden

Hier kwam ik door ondervinding achter: 'Als [mijn] zwakheden en tekortkomingen in schuilhoeken verborgen blijven, kan de verlossende macht van de Heiland ze niet genezen en sterk voor [mij] laten worden.'[3]

Maar als ik me kwetsbaar durf op te stellen en mijn zwakheden nederig toegeef, kan God ze door zijn genade sterk laten worden (zie Ether 12:27, 1 Petrus 5:5).

Per slot van rekening is onze zwakheden eerlijk toegeven — of onszelf zien zoals we werkelijk zijn — de eerste stap op het pad naar positieve verandering. Als ik eerlijk blijf en naar de leiding van de Geest blijf streven, zal mijn hemelse Vader me laten weten wat er in mijn leven moet veranderen. En als ik op Jezus Christus, zijn verzoening en zijn louterende macht vertrouw, zal ik vooruitgang bij mezelf bespeuren.

Het was niet prettig om mijn fouten op dat moment van terechtwijzing toe te geven. Toch weet ik dat ik gelukkiger ben en meer vrede met mezelf heb als ik nederig en eerlijk tegenover mezelf en God ben. Ik weet dat ik voor mijn hemelse Vader van goddelijke waarde ben, ondanks mijn gebreken. Maar Hij wil wel dat ik vooruitgang maak. Ik kan door de macht van zijn Zoon Jezus Christus en oprechte bekering een veel beter mens worden dan ik ooit voor mogelijk hield. ■

De auteur woont in Utah (VS).

NOTEN

1. Dieter F. Uchtdorf, 'Ben ik het, Heere?' *Liahona*, november 2014, 58.
2. Larry H. Lawrence, 'Wat ontbreekt mij nog?' *Liahona*, november 2015, 35.
3. Dieter F. Uchtdorf, 'Ben ik het, Heere?' 58.

ZOU DE ZHV SAAI ZIJN?

Ik zag er vreselijk tegenop om naar de ZHV te gaan, maar door het warme welkom van de zusters ging ik ervan houden.

Charlotte Larcabal
Kerktijdschriften

Ik was blij dat ik 18 jaar werd. Welke tiener is daar niet blij om? Oké, ik zat nog op de middelbare school, had nog puistjes en moest thuis in Californië (VS) nog klusjes doen, maar ik was meerderjarig. Ik begon aan een heel nieuwe levensfase en had er zin in. Ik had echter niet bepaald zin in de ZHV, bij de 'oude dames'. Ze hadden kinderen, een baan en een slowcooker, en waarschijnlijk vonden ze het leuk om op hun sloffen taarten te bakken. Ik had huiswerk, zwemfeestjes en blauwe nagellak, en vermeed het bij voorkeur zo lang mogelijk om mijn kamer op te ruimen. Hoe zou ik daar bij iemand aansluiting kunnen krijgen? Ik wist zeker dat ik me niet thuis zou voelen en dat het saai zou zijn. En toen ging ik.

Ten eerste was de ZHV helemaal niet saai. Er werd veel geglimlacht en gelachen. De zusters maakten boeiende, oprechte opmerkingen en waren niet bang voor wat plezier. Ten tweede verschilden ze niet zo heel veel van mij. Natuurlijk waren ze ouder, maar ze maakten onderling net zo grapjes als ik met mijn vriendinnen. Meer dan eens stelde iemand dezelfde vraag die in mij opgekomen was. En toen de verrijkingsavond van die week werd bekendgemaakt, was ik geschokt. De activiteit was zelfverdediging! Daar wilde ik wel aan meedoen!

Ik werd heel zenuwachtig toen zuster Larsen, de ZHV-presidente, me vroeg op te staan en me voor te stellen. Maar ook dat hinderde niet. Iedereen glimlachte naar me. Zuster Edwards, mijn vroegere seminarieleerkracht, stak haar duim naar me op, en zuster Richards, die me nog uit het jeugdwerk kende, zei dat ze gewoon niet kon geloven dat ik al volwassen was. En ze behandelden me ook als een volwassene. Ik voelde me als een klein kind dat zich verkleed had, maar voor de meeste vrouwen was ik die dag gewoon een nieuwe zuster.

Sindsdien houd ik van de ZHV, in welke wijk ik ook ben. Zodra ik een ZHV-lokaal betreed, voel ik het: die zusterband en het gevoel erbij te horen. Ik doe graag mijn best om mijn ZHV-zusters op te bouwen en zoveel mogelijk van hen te leren.

En ik heb gemerkt dat ik best goed taarten kan bakken. ■

‘We moeten elkaar liefhebben, voor elkaar zorgen, elkaar troosten en instructie krijgen, opdat wij straks allemaal met elkaar in de hemel aanzitten.’

Lucy Mack Smith, moeder van de profeet Joseph Smith, in: *Dochters in mijn koninkrijk: de geschiedenis en het werk van de zustershulpvereniging* (2011), 28.

WAT IS DE ZUSTERSHULPVERENIGING PRECIES?

De zustershulpvereniging is op 17 maart 1842 in Nauvoo (Illinois) opgericht door de profeet Joseph Smith. De organisatie heeft twee belangrijke doelstellingen: de nood van armen en behoeftigen lenigen, en mensen tot Christus brengen. De ZHV is momenteel een van de grootste vrouwenorganisaties ter wereld. Zusters komen ’s zondags, en naar behoefte ook op andere dagen, bijeen.

WAT JE IN DE ZUSTERSHULPVERENIGING KUNT VERWACHTEN

- Een groep vrouwen die je liefhebben en steunen.
- De kans om andere vrouwen als huisbezoekster lief te hebben en te dienen.
- Zondagse lessen en andere bijeenkomsten waar je persoonlijk baat bij hebt, en die je mogelijkheden bieden om te dienen en je in je rol als vrouw, dochter, zuster, tante en/of moeder te ontplooien.

MIJN EERSTE DAG
IN HET OUDERLINGENQUORUM

Ik was jong en een splinternieuwe ouderling. Wat had ik het ouderlingenquorum te bieden? Best veel eigenlijk!

'Het is de plicht van iedere heilige ten opzichte van zijn broeders – om hen altijd lief te hebben en te steunen. [Wij moeten] wezen en weduwen in hun verdrukking [bezoeken].'

Joseph Smith in *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 68.

Dallin Luedtke

Het maakte me niet zenuwachtig dat ik lid van het ouderlingenquorum zou worden, want ik wist wel wat ik verwachten kon. Ook kende ik iedereen in het ouderlingenquorum van onze wijk. Het waren vrienden van mijn vader en mannen voor wie ik al respect ontwikkeld had als mijn mentoren. Ik wist dat zij me wilden helpen, dus het was zeker niet zenuwslopend om erbij te gaan horen.

Wel zenuwslopend was bijdragen aan de lessen. Eerst kon ik niet geloven dat ik mannen met zoveel meer levenservaring en wijsheid iets te bieden had.

Het was anders, maar ook hetzelfde

Een ouderlingenquorum is echt anders dan een priestersquorum. Je bent opeens samen met volwassenen in plaats van met een groepje jongens van je eigen leeftijd. De eerste paar keer dat ik ging, zei ik niets. Ik meende dat ik te jong was en niet genoeg wist om te kunnen bijdragen.

Maar hoe vaker ik ging, hoe meer ik me op mijn gemak ging voelen. Ik besefte steeds meer dat iedereen ongeacht zijn leeftijd iets bij te dragen heeft. Iedereen heeft andere ervaringen met het evangelie en iedereen heeft een ander niveau van inzicht in de beginselen.

Ik kon iets vertellen

Op een keer hadden we het over de verzoening van de Heiland en stak ik mijn hand op. Ik zei dat Jezus Christus ons dankzij zijn verzoening niet alleen bevrijdt, maar ons ook dichter tot Hemzelf en God kan brengen. Ik sprak over mijn band met mijn hemelse Vader en Jezus Christus, en vertelde dat die band door mijn begrip van de verzoening versterkt was. Na de les kwam er iemand naar me toe die me voor mijn opmerkingen bedankte. Hij zei dat hij er nooit zo over nagedacht had als ik het had uitgelegd en dat hij mijn inzicht waardeerde.

Huisonderwijs is gaaf!

In het ouderlingenquorum leer je niet alleen van een leerkracht, maar ook van de Geest en van alle andere quorumleden. Daardoor krijg je meer inzicht in de stof. En daardoor kun je een betere dienstknecht van de Heer worden. Ik heb bijvoorbeeld veel meer plezier in mijn huisonderwijs gekregen sinds ik ouderling ben. Ik denk dat ik het serieuzer neem, omdat ik weet dat ik over een paar maanden als zendeling ook mensen zal bezoeken en over het evangelie vertellen, net als met huisonderwijs. In plaats dat ik meeloop en het onderwijs aan mijn collega overlaat, bereid ik me nu op onze bezoeken voor. Ik zorg dat ik ook mijn mond opendoe. Het is een goede voorbereiding op mijn zending, maar het huisonderwijs heeft daardoor ook meer betekenis voor me gekregen. Ik heb nu meer waardering voor de leden van mijn wijk en de mensen die ik als huisonderwijzer bezoek.

Als ik het kan, kun jij het ook

Het ouderlingenquorum is echt niet intimiderend. Je kunt er beslist naar uitzien om meer wijsheid te horen over de besproken onderwerpen. Je kunt er naar uitzien om een betere leerkracht, leider en dienstknecht van de Heer te worden. En dat is gaaf! ■

De auteur woont in Californië (VS).

WAT WE IN HET OUDERLINGENQUORUM MOGEN VERWACHTEN

- Zondagse lessen waarin de quorumleden hun inzichten en visie bespreken om je getuigenis van Jezus Christus en zijn evangelie te versterken, en je op je toekomstige rol als echtgenoot, vader en priesterschapsleider voor te bereiden.
- De mogelijkheden om als priesterschapsdrager te dienen, zullen je tot zegen zijn en je band met de andere quorumleden versterken.
- Je zult lid zijn van een quorum dat je steunt bij je groei in je nieuwe taken als Melchizedeks-priesterschapsdrager.

Een beetje hulp

Allie Arnell

Ik daalde in mijn eigen tempo af. 1,5 meter … ik voelde de stroming aan mijn lijf trekken. Nu 3 meter. Ineens werd het donker. Mijn adem stokte. Deze ijskoude, troebele oceaan leek totaal niet op het zwembad waar we hadden geoefend. Bang en claustrofobisch schoot ik weer naar boven.

'Wat is er?' vroeg de assistent van de duikinstructeur. Achter mijn masker welden de tranen op. Ik was halverwege mijn duikexamen en begonnen aan een afdaling van 9 meter, een van de vereisten voor het diploma. De assistent zag mijn paniek en stelde me gerust. Hij sprak me bemoedigend toe maar probeerde me niet te pushen. Op een gegeven moment zei hij: 'Je hoeft dit niet te doen, hoor.' Toen besefte ik dat ik het wél wilde.

Ik besefte dat ik dit voor elkaar wilde krijgen, ook al was het moeilijk voor me. Ik wilde mijn diploma halen. Dus bedwong ik mijn angst en werkte met de groep de resterende onderdelen van het examen af. Het was moeilijk, maar met wat aanmoediging lukte het.

Toen ik maanden later in Peru op zending was en mensen uitnodigde om hun geloof te versterken en hun leven te veranderen, moest ik terugdenken aan mijn moeilijke duikexamen. Een gezin waar mijn collega en ik graag kwamen, was de familie Rumay. Carina en Enrique en hun twee tienerdochters, Karen en Nicole, lieten ons vaak bij hen thuis komen en hadden al snel ons hart gewonnen. Het duurde niet lang voordat Carina, Karen en Nicole het evangelie aanvaardden en zich lieten dopen.

Maar Enrique had een beetje hulp nodig. Onze boodschap was heel anders dan wat hij in zijn jeugd had meegekregen, dus het duurde even voor hij ons vertrouwde. Enrique zat met een paar dingen. Het moeilijkste aan het evangelie vond hij het Boek van Mormon. Hij had er nog nooit van gehoord en vond het lastig om het te lezen en begrijpen. Dat maakte Enrique onzeker.

Op dat moment was Enrique net als ik toen ik terug naar boven zwom: iedereen leek met het grootste gemak af te dalen, terwijl ik van angst verstijfde. En net als ik had Enrique alleen maar een beetje hulp nodig om er te komen.

Die hulp kwam op verschillende manieren. Er waren zendelingen met

FOTO VAN DUIKER: GETTY IMAGES

Op zending kom je soms onderzoekers tegen die iemand nodig hebben die bereid is om samen met hen het proces in te duiken.

wie hij over zijn twijfels kon spreken en bij wie hij de Geest voelde. Er waren ook leden van de wijk die hem begeleidden en hem leerden wat zijn rol als vader was. Maar de meeste hulp kwam van Enriques eigen gezin.

Nog voor hun doop maakte de familie Rumay er een gewoonte van om samen te bidden en in de Schriften te lezen. Ze gaven Enrique Schriften met een grotere letter en een audioversie zodat hij het Boek van Mormon makkelijker kon bestuderen. Die kleine dingen hielpen Enrique enorm. Niemand zette hem onder druk. Ze hielpen hem alleen maar. Door hun daden zeiden ze tegen hem: 'We weten dat je dit kunt.'

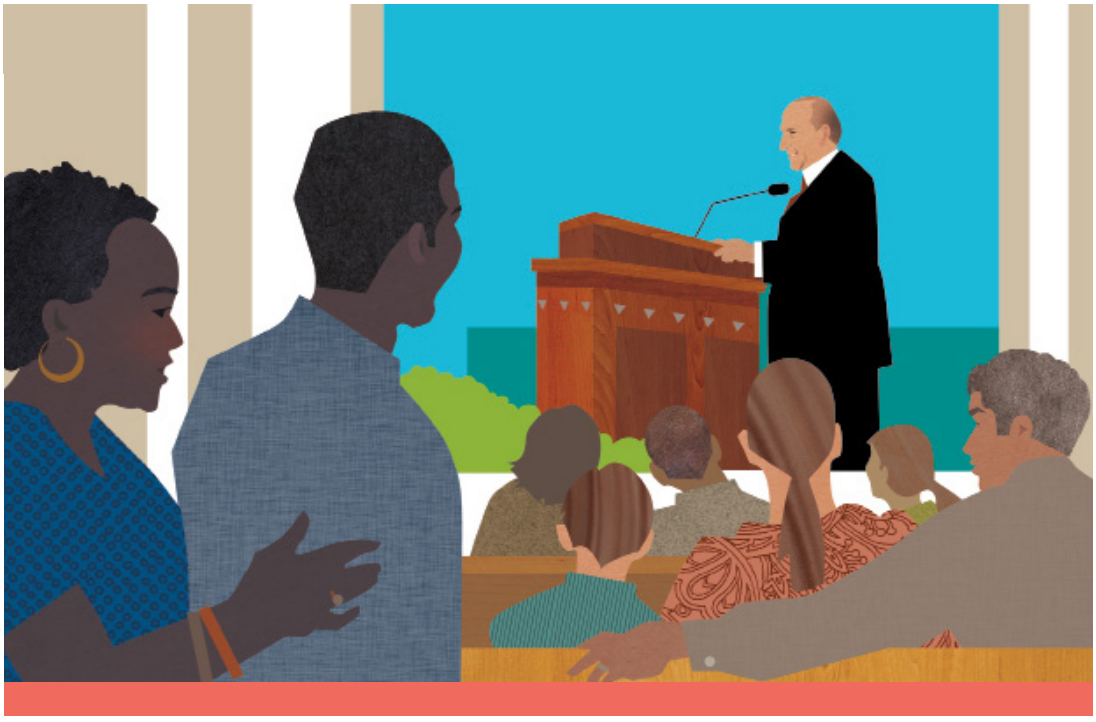
Daardoor kon Enrique zelf de kracht van het Boek van Mormon ontdekken. Op een dag zei hij dat hij het hele boek had afgeluisterd en wist dat het het woord van God was. Ongeveer vier maanden na de doop van zijn vrouw en dochters nam Enrique dezelfde stap en liet ook hij zich dopen.

Enrique zegt dat hij dankbaar is voor alle hulp en geduld waardoor hij kon komen waar hij nu is. Als zendelinge voelde ik me gezegend om van dichtbij te mogen zien hoe dit gezin hun man en vader in liefde zijn twijfels te boven hielp komen. Ik was ook dankbaar voor mijn moeilijke duikervaring, waardoor ik me een beetje kon voorstellen hoe Enrique zich voelde en hoe andere onderzoekers zich tijdens hun bekeringsproces soms voelen.

Als je op zending mensen uitnodigt om zich te bekeren en te veranderen, bedenk dan dat het enige wat mensen soms nodig hebben om er te komen een beetje extra aanmoediging is. Misschien hebben ze iemand nodig die ze vertrouwen, die weet wat ze doormaken en die zegt: 'Het komt wel goed. Ik weet dat je het kunt. Ik heb alle vertrouwen in je.' Misschien hopen ze dat jij de persoon bent die met hen dat proces wil induiken, hen wil helpen om nieuwe gewoontes en vaardigheden aan te leren, en hen wil helpen om hun diploma te halen, wat uiteindelijk de goedkeuring van de Heer is. ■

De auteur woont in Iowa (VS).

DOOR DE WOORDEN VAN EEN LEVENDE PROFEET GERAAKT

TOEN IK VIJFTIEN WAS, kwam ik twee zendelingen voor een supermarkt tegen. Een van hen nodigde me uit om naar de kerk te komen. Ik had eigenlijk geen interesse, dus zei ik: 'Wie weet' en liep weg.

De volgende dag belde mijn tante op. Ze vroeg mijn moeder langs te komen om een speciale boodschap te horen. Mijn moeder en ik haastten ons naar mijn tantes huis. Daar zag ik dezelfde zendelingen zitten die ik de dag ervoor gezien had! Mijn moeder was geïnteresseerd in hun boodschap. Ik begon ook te luisteren. Maar toen de zendelingen me vroegen of ik in een levende profeet geloofde, antwoordde ik stellig met nee. Een van de zendelingen hield een foto van Thomas S. Monson omhoog. Hij getuigde dat president Monson een profeet was. Ze nodigden me uit voor de algemene conferentie de volgende dag. Dan kon ik er zelf achter komen. Ik was nieuwsgierig en stemde toe om te komen.

De volgende dag kwamen we net aan het eind van het openingsgebed bij het kerkgebouw aan. Toen ik de zaal binnen stapte, zag ik president Monson op het scherm verschijnen. Hij glimlachte en zei: 'Geliefde broeders en zusters, ik begroet u […]'

Zodra president Monson zijn mond opende, werd ik door een sterk gevoel overspoeld. Ik wist daardoor dat hij een profeet van God was. Na afloop van de conferentie zei ik tegen de zendelingen: 'Ik wil me laten dopen.' Ik heb later zelf een zending vervuld. Ik heb veel mensen in de prachtige leringen van het herstelde evangelie mogen onderwijzen.

Ik weet dat God ons gezegend heeft door ook in deze tijd profeten te roepen. God houdt van ons. Hij spreekt bij monde van hedendaagse profeten tot ons. ■

Maicon B., São Paulo (Brazilië)

Hoe kunnen we de profeten en apostelen steunen?

1. Bid om een getuigenis dat God ze als zijn profeten geroepen heeft om de wereld te onderrichten (zie Jeremia 1:5, 7).

2. Houd van hen en bid voor hen.

3. Steun ze, ook wanneer dat niet populair is.

4. Bestudeer hun leringen en hun goede voorbeeld.

5. Volg die op. Geloof en handel naar wat ze zeggen (zie LV 21:4–6).

IK SCHAAM MIJ NIET

TOEN IK OP EEN KOSTSCHOOL ZAT, woonde ik met andere leerlingen in een hostel. Ik deed mijn best om de beginselen van het evangelie na te leven. Ik bad vaak en bestudeerde regelmatig de Schriften.

Op een dag zag een klasgenote mij op bed het Boek van Mormon bestuderen. Ze begon boos op te sommen wat er naar haar idee allemaal mis was met mijn kerk. Ze ging ook iedereen in het hostel over mijn 'vreemde' geloof vertellen. Sommige medeleerlingen begonnen de draak met mij en mijn godsdienst te steken. Anderen lieten me gewoon links liggen. Uiteindelijk stopte ik mijn Boek van Mormon maar onder een doos kleren weg. Ik bestudeerde alleen nog maar de Bijbel, zodat mijn klasgenoten zouden ophouden de spot met me te drijven.

Op een gegeven moment kwam ik in de Bijbel bij Romeinen 1:16. Daarin staat: 'Want ik schaam mij niet voor het Evangelie van Christus, want het is een kracht van God tot zaligheid voor ieder die gelooft.' Ik besefte dat ik mijn klasgenoten de indruk gaf dat ik mij voor mijn geloofsovertuiging schaamde door het Boek van Mormon weg te stoppen. Ik haalde mijn Boek van Mormon tevoorschijn en vroeg mijn hemelse Vader om vergeving. Vervolgens getuigde ik tot mijn medeleerlingen van het herstelde evangelie. De meesten stopten daarna met hun beledigingen aan mijn adres. We werden weer vrienden.

Ik weet dat God de beproevingen die we doormaken begrijpt. Wanneer we pal staan voor ons geloof en laten zien dat we ons niet voor het evangelie van Christus schamen, zal Hij ons van zijn kracht, bescherming en leiding voorzien. ■

Pamela O., Abuja (Nigeria)

ILLUSTRATIES J. BETH JEPSON

DIENEN DOOR GEBARENTAAL

IK WAS ZES MAANDEN toen ik mijn eerste woordje ('melk') in gebarentaal 'sprak'. Een paar weken later zei ik hardop 'panda'. Mijn gehoor is goed, maar toch was ASL (American Sign Language) mijn eerste taal. Mijn moeder had een ASL-zending vervuld en deed daarna een vervolgstudie gebarentaal. Ze wilde het mij ook leren.

Gebarentaal is voor mij een onvoorstelbare zegen. Ik ben er veel meer door gaan zien en leren dan anders het geval zou zijn. Gebarentaal brengt mensen samen. Ik vind het fijn om mensen één-op-één en door presentaties op school en in de kerk te leren wat ik weet. Ik geniet er ook van om samen met mijn moeder naar de algemene conferentie en andere kerkvideo's in gebarentaal te kijken.

Gebarentaal heeft mijn getuigenis enorm versterkt. Ik leer er bijvoorbeeld meer kinderen van God door kennen. Ik kan er ook anderen geweldig mee van dienst zijn. Ik ben dankbaar voor deze zegen. Ik ben ook dankbaar voor de fantastische mensen die ik heb mogen ontmoeten en van wie ik iets geleerd heb. ■

Israel H., Oregon (VS)

ELKE PAGINA IS EEN VERKLARING DAT **WE GELOVEN**

Toen mijn klasgenoot zei dat mormonen niet in Christus geloven, besloot ik het Boek van Mormon nog eens op een heel andere manier te lezen.

Richard M. Romney
Kerktijdschriften

'Mormonen zijn geen christenen.'

Die uitspraak van een klasgenoot op de middelbare school had ik niet verwacht.

'Natuurlijk wel,' zei ik.

'Waarom lees je het Boek van Mormon dan?' vroeg hij, terwijl hij wegliep en me niet de kans gaf om te antwoorden.

Ik heb veel over die vraag nagedacht. Het antwoord is natuurlijk dat mormonen *wel* christenen zijn en dat het Boek van Mormon *eveneens* een testament van Jezus Christus is. We lezen het naast de Bijbel om de Heiland nog beter te leren kennen.

Ik had het Boek van Mormon al eens gelezen. Ik wist dat het waar was. Maar vanwege de vraag van mijn klasgenoot wilde ik het op een andere manier bestuderen. Ik wilde bijhouden hoe vaak Jezus Christus genoemd wordt. Toen ik dat deed, stond ik versteld.

Ik had het boek nauwelijks opengedaan en las toen al op de titelpagina dat het Boek van Mormon geschreven is om de lezer ervan te overtuigen 'dat Jezus de Christus is, de Eeuwige God, die Zich aan alle natiën openbaart'.

In de inleiding tot het Boek van Mormon las ik: 'De belangrijkste gebeurtenis in het Boek van Mormon is de persoonlijke bediening van de Heer Jezus Christus onder de Nephieten kort na zijn opstanding.' Er stond dat zij die een getuigenis van de Heilige Geest ontvangen dat het verslag waar is, 'door diezelfde macht te weten [zullen] komen dat Jezus Christus de Heiland van de wereld is.'

Ik ging naar 'het getuigenis van drie getuigen' die schreven dat een engel hun de platen had getoond waarvan het Boek van Mormon was vertaald. Ze verklaarden: 'Wij weten dat het door de genade van God de Vader en

JE EIGEN ZOEKTOCHT

Het is makkelijk om meer over Jezus te weten te komen bij je studie van het Boek van Mormon. Je kunt aantekeningen maken of hulpmiddelen gebruiken, zoals de Gids bij de Schriften waarin veel verwijzingen van het Boek van Mormon naar Jezus Christus staan. Het Boek van Mormon is eveneens een testament aangaande Jezus Christus.

onze Heer Jezus Christus is, dat wij hebben aanschouwd, en wij getuigen dat deze dingen waar zijn.'

Vervolgens las ik in 'Het getuigenis van de profeet Joseph Smith' over het bezoek van de engel Moroni, die zei dat het Boek van Mormon de volheid van het eeuwig evangelie bevatte, zoals die door de Heiland aan de vroegere bewoners [van Amerika] gegeven was.'

Ik was nog niet eens in 1 Nephi en nu had ik al veel gevonden!

Mijn zoektocht ging door. In 1 Nephi ontdekte ik dat Lehi van de komst van de Messias afwist (zie 1 Nephi 1:19). Ik las zijn profetieën over de Verlosser, die 'de zonden van de wereld zou wegnemen' (1 Nephi 10:10; zie vers 4-10). Ik las de beschrijving van Nephi van de geboorte van Jezus Christus, zijn bediening, dood, opstanding en toekomstige bezoek aan het oude Amerika (zie 1 Nephi 10–12).

Ik las profetieën dat het Boek van Mormon waarheden in de Bijbel zou bevestigen die inhouden 'dat het Lam van God de Zoon is van de eeuwige Vader en de Heiland van de wereld; en dat alle mensen tot Hem moeten komen' (1 Nephi 13:40). En ik las het getuigenis van Nephi dat 'alle natiën, geslachten, talen en volken veilig in de Heilige van Israël [zullen] verblijven, indien zij zich bekeren' (1 Nephi 22:28).

Na één dag was ik op pagina 53. Ik had slechts *één* van de boeken in het Boek van Mormon doorgenomen, maar wat had ik een krachtig getuigenis gekregen!

In de daaropvolgende weken vond ik op vrijwel elke pagina een getuigenis van Jezus Christus, visioenen waarin Hij aan profeten verscheen en de gedetailleerde beschrijving van zijn bediening onder het volk in het oude Amerika. Mijn onderzoek kwam tot een eind bij het krachtige getuigenis van Moroni over Jezus Christus (zie Moroni 9); zijn aanmoediging om 'aan God, de eeuwige Vader, *in de naam van Christus* te vragen' of het Boek van Mormon waar is (Moroni 10:4; cursivering toegevoegd); en, op de allerlaatste pagina, zijn tedere, dringende uitnodiging om tot Christus [te komen]' (Moroni 10:30, 32).

Ik ontdekte dat het Boek van Mormon de uitspraak van mijn klasgenoot volledig weerlegde. Als een christen iemand is die in Jezus Christus gelooft, dan is de verklaring op elke pagina van het Boek van Mormon: wij geloven!

Na een tijdje zag ik mijn vriend weer. Ik vertelde hem van mijn ervaring en nodigde hem uit om het Boek van Mormon te lezen. Hij bedankte beleefd, maar zei dat hij blij was dat ik Jezus Christus als mijn Heiland aanvaard. En ik denk dat hij na ons gesprek beter begreep wat ik bedoelde toen ik zei: 'Natuurlijk zijn we christenen.' ■

DE KRACHT TOT BEKERING VAN HET BOEK VAN MORMON, BEN SOWARDS

‘Ik vergelijk me voortdurend met anderen, vooral met wie een volmaakt leven lijken te leiden. Hoe kan ik meer zelfvertrouwen krijgen?’

’We [verspillen] zo veel tijd en energie door onszelf met anderen te vergelijken. […] Daarbij scheppen we verwachtingen voor onszelf die we onmogelijk kunnen waarmaken.

‘[…] [God] wil dat wij volmaakt worden, en als wij op het pad van het discipelschap blijven, zijn we dat op een dag ook. Het is niet erg dat u nog niet zover bent. Blijf eraan werken maar straf uzelf niet langer.’

Ouderling Dieter F. Uchtdorf van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Vergeet mij niet’, algemene oktoberconferentie 2011.

Bid om te weten welke gaven je hebt

Je hebt zoveel talenten en geestelijke gaven van je hemelse Vader gekregen. Er zijn manieren waarop alleen jij anderen kunt helpen. Dat is het plan van onze hemelse Vader. Bid om te weten welke gaven jij gekregen hebt. Als je meer hulp nodig hebt, kun je die aan de mensen om je heen vragen. Door naar de Geest te luisteren en je talenten en goddelijke eigenschappen te ontdekken en ontwikkelen, kun je meer zelfvertrouwen krijgen.

Amy P. (17), Kentucky (VS)

Leer ze beter kennen

Telkens als ik merk dat ik me met iemand anders aan het vergelijken ben, probeer ik die persoon beter te leren kennen. Daardoor zie ik dan de harde realiteit in dat iedereen hier op aarde beproevingen krijgt. Hoe meer ik met mijn ‘idool’ praat, hoe meer ik hem of haar als vriend beschouw, en niet als iemand die volmaakt is.

Amelia C. (15), Idaho (VS)

Alleen de mening van onze hemelse Vader telt

Ouderling J. Devn Cornish van de Zeventig heeft tijdens de algemene oktoberconferentie 2016 in zijn toespraak 'Ben ik goed genoeg? Ga ik het halen?' gezegd: 'De enige mening over ons die belangrijk is, is die van onze hemelse Vader. Vraag Hem alstublieft oprecht naar zijn mening. Hij zal ons liefhebben en bijsturen, maar niet ontmoedigen.' Als ik denk dat ik nooit zo goed als de mensen om me heen zal zijn, wend ik me tot mijn hemelse Vader. Ik probeer in gedachten te houden dat ik een dochter van een liefdevolle God ben die me wil helpen om mijn potentieel te bereiken. Hij weet wie ik kan worden als ik dicht bij Hem blijf.

Amanda M. (19), Paraná (Brazilië)

Bid om zelfvertrouwen

Ik vergeleek me vroeger met mensen van wie ik dacht dat ze veel verder waren dan ik, vooral op financieel gebied. Telkens als ik dan tot onze hemelse Vader bad, gaf Hij me zelfvertrouwen. Ik wist dat God me met al mijn moeilijkheden zou helpen, want Hij geeft ons geen opdracht zonder ook een weg voor ons te bereiden, zodat we die kunnen volbrengen (zie 1 Nephi 3:7; 17:3).

Joshua O. (19), Lagos (Nigeria)

FOTO GETTY IMAGES

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

Wat is de gave van onderscheid?

In de Schriften wordt het 'onderscheiden van geesten' een gave van de Geest genoemd (1 Korinthe 12:10; LV 46:23). Het betekent 'iets begrijpen of weten door de macht van de Geest. [Hiermee wordt] onder andere de ware aard van [...] mensen [...] begrepen, alsmede de bron en betekenis van geestelijke manifestaties.' (Gids bij de Schriften', Onderscheid, gave van', scriptures.lds.org).

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft ons geleerd dat de gave van onderscheid ons kan helpen met (1) 'verborgen fouten en zonden van anderen ontdekken', (2) 'verborgen fouten en zonden bij onszelf ontdekken', (3) 'ontdekken en voortbrengen van het goede in anderen', en (4) 'ontdekken en voortbrengen van het goede in onszelf'. ('Vlug van begrip', *Liahona,* december 2006, 19.)

Wat vind jij?

'Hoe kan ik voorkomen dat mijn apparaten me vooral in de kerk en tijdens het seminarie afleiden?'

Stuur je antwoord, eventueel vergezeld van een foto met hoge resolutie, vóór 15 juli 2018 in op liahona.lds.org (klik op 'Submit an Article or Feedback').

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

JE TALENTEN

Justina Lichner

Het lijkt wel of iedereen altijd zegt: 'Als je nou toch eens wist hoe geweldig je bent.' Nou, soms weet je gewoon niet hoe geweldig je bent. Als we denken dat we niet de slimste, aardigste, knapste, grappigste en meest getalenteerde zijn, kan ons zelfvertrouwen verdwijnen.

Maar vergeet niet dat we allemaal zoons en dochters van onze hemelse Vader zijn. Als zodanig heeft Hij ons unieke gaven en talenten gegeven waarmee we ons goddelijke potentieel kunnen bereiken. Als we gaan ontdekken welke talenten we hebben, worden we aan onze goddelijke waarde als zijn kinderen herinnerd. Dan kunnen we dichter bij Hem komen en ook anderen daarbij helpen.

JE TALENTEN ONTDEKKEN

Hieronder staan negen tips waarmee je talenten die niet voor de hand liggen, kunt ontdekken.

1. **Vraag anderen naar hun mening.** Soms zien we zelf niet wat anderen in ons zien. Vraag een vriend(in), familielid of kerkleid(st)er om je in een briefje te beschrijven welke gave of welk talent ze in jou zien.

2. **Probeer gaven in tegenspoed te ontdekken.** In moeilijke tijden kunnen we ervoor kiezen om onze beste of slechtste eigenschappen naar voren te laten komen. Op moeilijke momenten kunnen we ons beter op het ontdekken en gebruiken van onze beste eigenschappen en gaven concentreren.

3. **Bid om hulp zodat je je gaven kunt ontdekken.** Onze hemelse Vader weet wat ons goddelijk potentieel is. Als wij het moeilijk vinden om dat in onszelf te zien, kan Hij ons helpen. Wij kunnen om hulp bidden zodat wij onze gaven zullen herkennen.

4. **Wees niet bang om andere gaven te ontwikkelen.** Ontwikkelen we alleen de gaven die we al kennen omdat we bang zijn om iets te doen wat we nog nooit eerder hebben gedaan? Het is nu tijd om iets nieuws te proberen en onbekende gaven te ontdekken.

5. **Bestudeer het woord van God.** Door aanwijzingen in de Schriften laat onze hemelse Vader ons onze gaven ontdekken en ontwikkelen, meestal door aanmoedigingen om in actie te komen. Bijvoorbeeld: 'Houd op met elkaar te twisten; houd op kwaad te spreken van elkaar' (LV 136:23). Welke gaven kunnen we naar aanleiding van deze aanmoediging ontwikkelen? De gave om vriendelijke woorden te spreken, de gave om anderen te kalmeren, de gave van zelfbeheersing enzovoort. En dat is maar een enkel vers! Als we de Schriften bestuderen en naar de ingevingen van de Geest luisteren, kunnen we onze gaven ontdekken.

6. **Kijk verder dan jezelf.** Soms ontwikkelen we onze beste gaven als we ons niet op onszelf concentreren, maar als we ons best doen om met anderen samen te werken en anderen te helpen. Als we dat doen, zullen we merken dat we veel christelijke gaven hebben.

7. **Denk aan mensen die je bewondert.** Wie zijn je grote voorbeelden? Je kunt een lijst maken van alle eigenschappen die jouw grote voorbeelden hebben. En in plaats van je te concentreren op de gaven die je niet met elkaar gemeen hebt, kun je blij zijn met de gaven die je wel hebt.

ILLUSTRATIE CLAYTON THOMPSON

ONTDEKKEN

HET VERLANGEN OM TE ONTDEKKEN

'Ik weet dat onze hemelse Vader ons veel gaven en talenten wil geven "op voorwaarde dat wij erom vragen. Zegeningen vereisen enig werk of enige inzet van ons." (Zie Bible Dictionary, "Prayer".)'

Ouderling Mervyn B. Arnold van de Zeventig, 'Waar ben ik? Leer je geestelijke gaven en talenten ontdekken en ontwikkelen', *Liahona*, december 2014, 61.

8. Denk na over je familieleden. Welke gaven heb je die een broer, zus, ouder of grootouder ook hebben? Maar ga een stap verder! Doe familiehistorisch onderzoek, zoek verhalen op en vind nog meer gaven die je van familieleden hebt geërfd.

9. Ontvang of lees je patriarchale zegen. Die zegen kan informatie bevatten over gaven die je hebt en moet ontwikkelen. Hij kan je ook naar een pad leiden waarop je nieuwe gaven en talenten kunt ontdekken.

WORD IN HEM VERVOLMAAKT

We hoeven niet in alles de beste te zijn om te weten dat we waardevolle kinderen van God zijn. Maar we moeten toegewijd onze gaven en talenten ontdekken en ontwikkelen. Dan kunnen we door de verzoening van Jezus Christus in Hem vervolmaakt worden (zie Moroni 10:32). ■

De auteur woont in Rijnland-Palts (Duitsland).

HELP ANDEREN MET HET ONTDEKKEN VAN HUN GAVEN

Wij zien in anderen wat zij zelf misschien niet zien. Bespreek die dingen deze week met een vriend(in) of familielid. Hieronder staan enkele vragen die je jezelf kunt stellen om de gaven van anderen te zien.

1. Wat hebben ze gedaan om jou te helpen?
2. Waarom vind je ze zo aardig?
3. Waar zijn ze goed in?
4. Waarin proberen ze zich te verbeteren?

GEESTELIJK licht

SCHIJNT VOORTDUREND OP AL GODS SCHEPPINGEN.

Ouderling Dieter F. Uchtdorf
Quorum der Twaalf Apostelen
'Dragers van hemels licht', algemene oktoberconferentie 2017.

FOTO GETTY IMAGES

Het licht is er altijd

Ouderling Dieter F. Uchtdorf
van het Quorum der Twaalf Apostelen

Toen ik nog als gezagvoerder over de planeet aarde vloog, fascineerden de schoonheid en volmaaktheid van Gods schepping me altijd. Vooral de verhouding tussen de aarde en de zon vond ik boeiend. Ik beschouw die als een praktisch voorbeeld van het bestaan van duisternis en licht.

Zoals we allemaal weten, wordt de nacht iedere 24 uur dag en wordt de dag nacht.

Wat is de nacht dan?

Hij is niets meer dan een schaduw.

Zelfs in de donkerste nachten houdt de zon niet op met schijnen. Zij straalt even helder als anders. Maar de helft van de aarde verkeert in het duister.

De afwezigheid van licht leidt tot duisternis.

Als het duister van de nacht valt, raken we niet wanhopig bezorgd dat de zon uitgedoofd is. We denken niet dat de zon er niet is of dat ze dood is. We begrijpen dat we ons in de schaduw bevinden, dat de aarde doordraait en dat de zonnestralen ons spoedig weer zullen bereiken.

Duisternis is niet een indicatie dat er helemaal geen licht is. Meestal betekent het dat we ons niet op de juiste plek bevinden om het licht te ontvangen.

Het geestelijke licht schijnt voortdurend op al Gods scheppingen.

Wij moeten zelf zorgen dat we ons op de juiste plek bevinden om het goddelijk licht en de waarheid van het evangelie van Jezus Christus te zien. Zelfs als de nacht valt en de wereld duister lijkt, kunnen wij kiezen om in het licht van Christus te wandelen, zijn geboden te onderhouden en moedig van zijn bestaan en zijn grootheid te getuigen.

Iedere keer dat u uw hart in nederig gebed tot God richt, ervaart u zijn licht. Iedere keer dat u zijn woord en wil in de Schriften zoekt, neemt dat licht in helderheid toe. Iedere keer dat u merkt dat iemand in nood verkeert en u uw eigen gemak opoffert om vanuit liefde te helpen, groeit dat licht en zet uit. Iedere keer dat u een verleiding afwijst en voor reinheid kiest, iedere keer dat u om vergeving vraagt of die schenkt, iedere keer dat u moedig van de waarheid getuigt, verjaagt het licht de duisternis en trekt anderen aan die ook naar licht en waarheid zoeken. ■

Uit een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 2017 toen ouderling Uchtdorf tweede raadgever was in het Eerste Presidium.

ILLUSTRATIES GETTY IMAGES EN ANDREW ROBERTS

Geboren op 6 november 1940 in
Ostrau (Tsjecho-Slowakije)

Hij werd in 1947 in het Duitse Zwickau lid van de kerk.

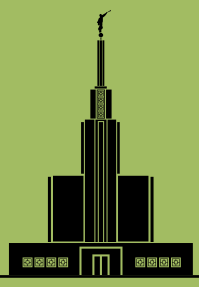
Op 2 oktober 2004 als lid van het
Quorum der Twaalf Apostelen
gesteund

Toen hij nog jong was, moest hij met zijn familie van Tsjecho-Slowakije naar Duitsland **vluchten,** *en daarna van Oost-Duitsland naar West-Duitsland.*

In 1962 in de
Berntempel (Zwitserland)
met Harriet Reich getrouwd

Hij werkte als
piloot voor de Duitse luchtvaart-maatschappij Lufthansa.
Hij werd op 29-jarige leeftijd gezagvoerder.

Lief voor haar familie

HALLO!
Ik ben Love.
Ik laat mijn licht schijnen door lief voor mijn ouders en mijn broers te zijn.

Over mij

Ik woon in Nigeria. Dat is een land in Afrika. Ik woon daar met mijn ouders en mijn broers. Mijn lievelingsliedje is ‘Kinderen overal ter wereld’. Mijn lievelingstekst is 1 Nephi 3:7.

Dicht bij de tempel

We wonen heel dicht bij de Abatempel. Het is maar vijf minuten lopen! Ik ben zo blij als ik de tempel bezoek. Ik kijk ernaar uit om me daar op een dag voor de doden te laten dopen.

Waar ik het liefste ben

Op maandagavond herinner ik mijn broers aan de gezinsavond. Ik vind het fijn als mijn vader het avondeten kookt en we allemaal samen dansen. Ik ben het liefste thuis.

Mijn broers helpen

Ik maak mijn broers elke ochtend op tijd wakker voor onze Schriftstudie en gezinsgebed. We zingen lofzangen, bestuderen de Schriften, knielen en bidden samen. En dan help ik ze als ze zich klaarmaken om naar school te gaan. Ik denk dat mijn hemelse Vader wil dat ik van mijn broertjes hou en dat ik ze help.

Werken en bidden

Als ik van school thuiskom, help ik mijn moeder met het huishouden. En ik help mijn broers met hun huiswerk. Ik heb niet veel tijd om te spelen, maar ik fiets graag en ik vind het leuk om vliegers te maken. Ik voel dat mijn hemelse Vader van mij houdt als ik lief ben voor mijn familie.

HOE KUN JIJ JE LICHT LATEN SCHIJNEN?

- Lees iets voor aan je broertje of zusje.
- Vraag je moeder of vader waar je mee kunt helpen.
- Herinner je huisgenoten aan het gezinsgebed.

STUUR ONS EEN STER!

Jezus heeft ons gevraagd om ‘uw licht [te laten] schijnen voor de mensen’ (Mattheüs 5:16). Hoe kun jij je licht laten schijnen? Stuur een foto van jouw ster met je verhaal, foto en goedkeuring van je ouders naar liahona@ldschurch.org.

*'And'ren helpen maakt gelukkig.' (*Kinderliedjes, *p. 108.)*

Anton keek naar het computerscherm waarop voor de duizendste keer niveau zes werd geladen. Hij zuchtte diep en ging opnieuw het doolhof in. Hij sprong over kleurrijke stekels en rende door brandende tunnels. Hij tikte sneller met zijn voet toen hij steeds dichter bij de eindstreep kwam.

'Anton?' Dat was de stem van zijn moeder. Ze klonk alsof ze iets nodig had.

O, nu niet!, dacht hij. Hij sprong over een andere stekel en rende door nog een tunnel. 'Ja?' zei hij, terwijl hij naar het scherm bleef kijken.

'Kun je Felix zijn pyjama aantrekken en hem een verhaaltje voorlezen? Ik moet nog even de keuken opruimen.'

'Uh …', hij was *zo* dichtbij! Hij rende door een laatste tunnel met stekels, langs een monster en sprong over een vlam, en … JA! over de eindstreep!

De computer begon niveau zeven te laden. Dat niveau zag er nog moeilijker uit, maar Anton kon niet wachten. Hij had zo zijn best gedaan om dit niveau te bereiken. Anton drukte op pauze en keek op naar zijn moeder, die zijn broertje Felix op haar arm droeg. 'Mag ik nog even verder spelen? Ik heb net niveau zeven gehaald!'

'Ik heb nu echt even je hulp nodig', zei moeder. 'Je mag het volgende niveau proberen als je voor Felix hebt gezorgd.'

Felix glimlachte. 'Asjebwieft?' zei de tweejarige.

Anton keek naar het computerscherm en zuchtte. 'Goed dan.' Hij zou opschieten zodat hij snel weer verder kon spelen.

Bedtijd voor Felix

Heidi Poelman

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

ILLUSTRATIES SCOTT SAGUIBO

Hij tilde Felix op en droeg hem naar boven.

'Wie is mijn lievelingsbroertje?', zei hij, terwijl hij Felix kietelde. Hij blies op zijn buik en glimlachte toen Felix begon te lachen.

Anton deed Felix zijn lievelingspyjama met dinosaurussen aan. Toen legde hij Felix in bed en ging naar de deur. Mama had gezegd dat hij Felix ook een verhaaltje moest voorlezen, maar hij had het belangrijkste gedaan. Misschien zou hij nog *twee* niveaus kunnen spelen voordat hij naar bed ging.

Toen voelde Anton dat iemand zijn shirt beetpakte. Hij keek naar beneden en zag dat Felix uit bed was geklommen.

'Beer?' vroeg Felix. Hij rende naar zijn mand met boeken en haalde er een boek uit met een ijsbeer op de kaft.

'Nee, Felix, ik heb nog veel te doen!' zei Anton. Felix hield het boek boven zijn hoofd en keek met zijn grote bruine ogen op naar Anton.

Anton moest wel glimlachen. 'Je geeft niet op, hè? Nou, goed dan.'

Anton ging op het bed zitten en Felix klom op zijn schoot. Anton sloeg de eerste pagina op en las voor. Felix zat dicht tegen hem aan. Felix wees op elk dier op de pagina en probeerde de naam te zeggen. 'Zee-ba … famingo … wah-wus.'

Toen het boek uit was, deed Anton het dicht en stopte hij Felix in. 'Welterusten, Felix', zei hij. Hij gaf hem een kus op zijn hoofd en stond op.

Maar toen hij naar de deur liep, hoorde hij zijn stemmetje opnieuw. 'Knuffel?'

Anton glimlachte. 'Goed. Schuif een beetje op. Dan blijf ik even bij je.'

Anton legde zijn hoofd op het kussen. Nu wilde hij even niets anders doen. Hij glimlachte toen Felix gaapte en zijn ogen dichtdeed. Zo blij had hij zich vandaag nog niet gevoeld. Zijn spelletje kon wel even wachten. ■

De auteur woont in Utah (VS).

Tortilla's en amiga's

Lindsay Stevens Tanner en Maryssa Dennis

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

*'Wil je graag een vriend, geef dan om een ander' (*Children's Songbook*, 262).*

Adriana verveelde zich. Ze wilde met haar tweelingzusje, Diana, spelen. Maar Diana was met mamá naar de markt om eten te kopen. Adriana zuchtte. Het huis voelde verlaten. Was ze maar met hen meegegaan.

Adriana besloot haar buurvrouw Margarita een bezoekje te brengen. Margarita's kinderen waren allemaal al volwassen en ze was een soort oma voor Adriana. Ze hadden altijd veel plezier samen.

Adriana ging naar buiten. Ze voelde de warme zon terwijl ze naar Margarita's huis wandelde. Ze stak haar hoofd door de deuropening. 'Margarita, ben je thuis?'

'*Sí*, ik ben in de keuken', riep Margarita. Adriana trof haar met gebogen hoofd aan de keukentafel. Ze keek op toen Adriana binnenkwam.

'Hallo, Adriana', zei Margarita. Ze glimlachte flauwtjes. Maar ze keek verdrietig.

'Is er iets?' vroeg Adriana.

Margarita zuchtte. 'Niets waar jij je zorgen om hoeft te maken.'

Hoe kan ik haar opvrolijken? dacht Adriana. Margarita leek altijd blij wanneer ze samen iets bakten. 'Zullen we samen tortilla's maken?'

'Ik heb er net een paar gemaakt', zei Margarita. Ze tilde een doek op en liet het stapeltje tortilla's zien.

'Zullen we dan samen tortilla's *eten*?' vroeg Adriana met een grijns.

Margarita lachte. 'Goed idee. Laten we er wat bonen bij opwarmen.'

Adriana stond naast Margarita aan het fornuis in een pannetje zwarte bonen te roeren. Toen de bonen klaar waren, zette ze de pan op tafel. Margarita zorgde voor de tortilla's en de kaas.

Adriana pakte een warme tortilla en schepte er bonen op. Daarna strooide ze er kaas overheen. Dat zag er lekker uit! Adriana kon niet wachten om een hapje te nemen. Maar ze wilde eerst nog iets anders doen.

'Zal ik even bidden?' vroeg Adriana aan Margarita.

'Ja, hoor.'

Adriana deed haar ogen dicht en vouwde haar armen. 'Hemelse Vader, we danken U voor dit eten. Wilt U het zegenen dat het ons gezondheid en kracht geeft. En wilt u Margarita helpen met wat ze ook nodig heeft. Ik ben blij dat ze mijn vriendin is. In de naam van Jezus Christus. Amen.'

Adriana deed haar ogen open. Margarita had een grote glimlach op haar gezicht – nu een echte. Onder

ILLUSTRATIES JENNIFER BRICKING

het eten praatten ze over school, sport en boeken. Adriana genoot van de gesprekjes met Margarita.

Na het eten gaf Adriana Margarita een dikke knuffel. 'Bedankt voor het lekkers. Ik vond het heerlijk!'

Margarita gaf Adriana ook een knuffel. '*Jij* bedankt, Adriana. Ik had vandaag even een vriendin nodig.'

Adriana straalde. 'Ik ben blij dat we *amiga's* zijn.'

'Ik ben ook blij dat we vriendinnen zijn', zei Margarita. 'Waarom neem je de rest van de tortilla's niet mee naar huis? Ik zit echt vol.'

Adriana huppelde de hele weg terug naar huis. Ze voelde zich ook vol – en niet alleen van de tortilla's! Ze zat vol vriendschap, van top tot teen. ■

De auteurs wonen in Utah (VS).

VRIENDSCHAPSTORTILLA'S

Deze maïstortilla's maak je in een handomdraai en kun je dan met je vrienden en vriendinnen delen! Zorg ervoor dat een volwassene je helpt.

2 kopjes masa farina (maïsmeel)

1 1/ 2 kopje warm water

1. Meng het masa farina en warme water. Kneed het deeg tot het zacht is.
2. Maak balletjes van het deeg. Plaats één balletje tussen twee vellen bakpapier.
3. Druk een paar keer flink met een bord of koekenpan op het balletje.
4. Bak de tortilla in een matig hete koekenpan. Zodra de bovenkant donkerder wordt, keer je hem om.
5. Doe er bonen en kaas op en genieten maar!

Het wonder

Tekst: naar Shawna Belt Edwards
Muziek: Shawna Belt Edwards

© 2018 Shawna Belt Edwards. Alle rechten voorbehouden.
Het maken van kopieën voor eenmalig, niet-commercieel gebruik thuis of in de kerk is toegestaan.
Deze mededeling moet op elke kopie vermeld worden.

Bekijk een meezingvideo voor dit liedje op children.lds.org. Klik op 'Music' en op 'Sing-Along Videos'.

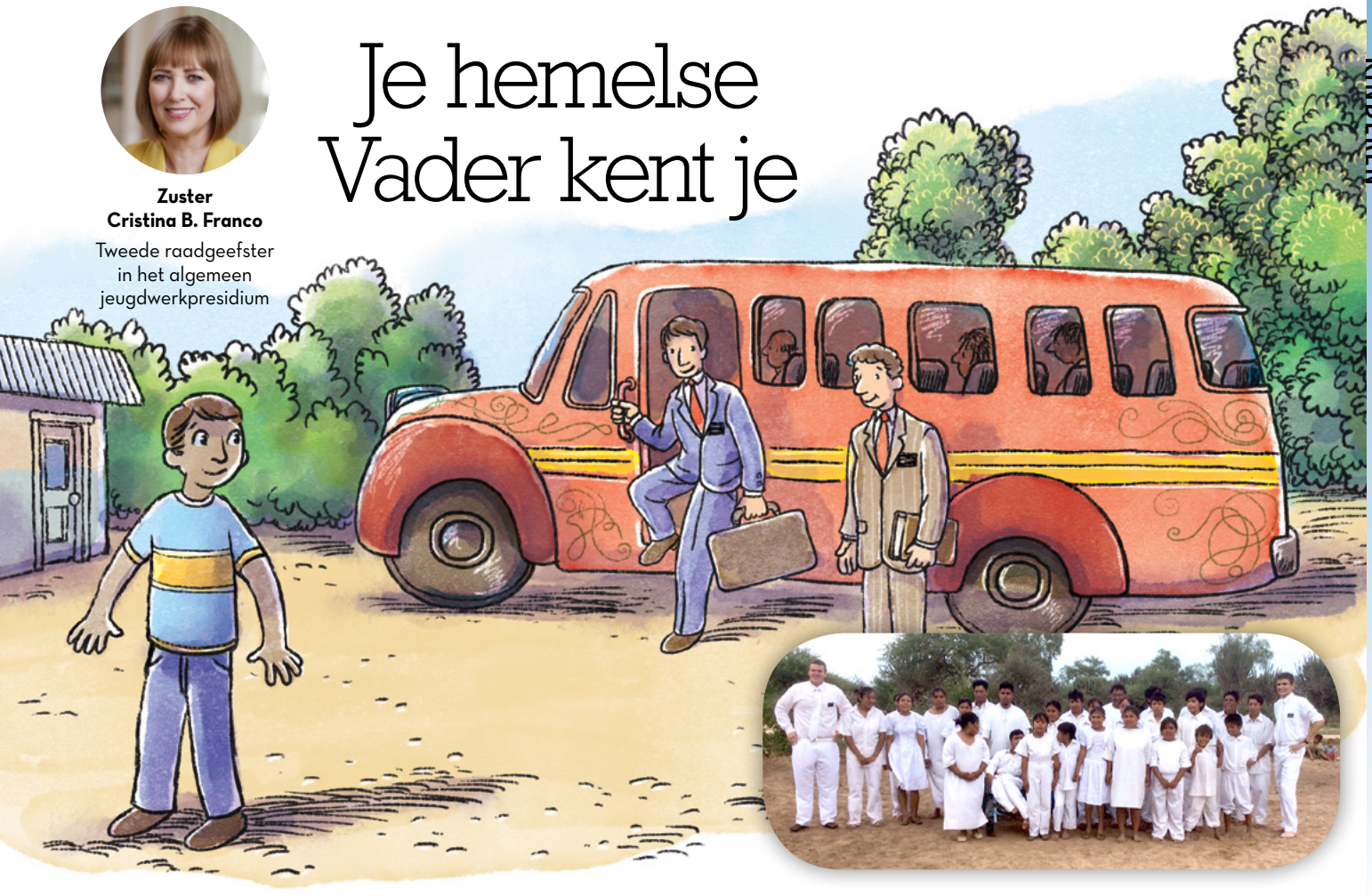
‘Ik getuig dat Jezus Christus onze goede Herder is. Hij heeft ons lief en geeft om ons. Hij kent ons en heeft zijn leven voor zijn schapen gegeven. Hij leeft ook voor ons. Hij wil dat wij Hem kennen en geloof in Hem oefenen. Ik heb Hem lief en aanbid Hem. Ik ben Hem ook uitermate dankbaar.’

Ouderling Dale G. Renlund
van het Quorum der Twaalf Apostelen
Uit: ‘Onze goede Herder’, Liahona, *mei 2017, 32.*

ILLUSTRATIE KRISTIN KWAN

Zuster Cristina B. Franco
Tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

Je hemelse Vader kent je

In een klein plaatsje in Argentinië kwam een groep mensen iedere zondag onder een boom samen om de Schriften te lezen en over het evangelie te leren. Sommigen van hen waren lid van de kerk. Maar velen van hen waren niet gedoopt en wilden zich maar wat graag laten dopen!

Maar ze hadden een probleem. Ze woonden ver van andere steden vandaan. Er was al lang geen kerkleider in hun plaatsje op bezoek geweest.

Toen hoorden ze dat er een paar zendelingen in een stad vier uur van hen vandaan waren. Ze legden allemaal geld bij elkaar, zodat één man een buskaartje kon kopen naar de plaats waar de zendelingen waren. Toen hij daar aankwam, wachtte hij bij het busstation. Hij dacht dat dat de beste plek zou zijn om de zendelingen te vinden.

Na een paar uur zag hij twee jongemannen. Het waren de zendelingen! Hij vertelde van de mensen in zijn woonplaats. Daarom besloten de zendelingen en de zendingspresident die mensen te bezoeken.

Op de dag dat de zendingspresident en de zendelingen kwamen, kwamen er veel mensen bij elkaar om hen te ontmoeten. Toen konden degenen die nog niet gedoopt waren, zich laten dopen. Ze kregen de lessen en toen waren ze er klaar voor!

De dichtstbijzijnde rivier was heel ver weg, dus pompten ze water uit een put en vulden daar een draagbaar zwembad mee. Het kostte ze drie uur om het bad te vullen. Er lieten zich die dag in totaal zevenentwintig vrouwen, mannen en kinderen dopen. Ze waren dolgelukkig!

Onze hemelse Vader wist dat die mensen zich wilden laten dopen en Hij hielp hen om de zendelingen te vinden. Je hemelse Vader kent je. Hij weet waar je bent en wie je bent en wat je nodig hebt. Hij hoort en verhoort je gebeden. Hoe eenzaam je je ook voelt, Hij is er altijd. Je bent nooit alleen. Je kunt altijd naar Hem toe gaan. ■

ILLUSTRATIE BRAD TEARE

Mozes volgt God

Kim Webb Reid

Op een dag vond een Egyptische prinses een mandje met een Hebreeuwse baby. Ze gaf hem de naam Mozes en voedde hem op als een prins.

Toen Mozes ouder werd, zag hij dat de Egyptenaren de Hebreeuwse slaven slecht behandelden. Dat vond hij niet goed. Toen Mozes voor hen opkwam, wilde de koning van Egypte hem doden. Mozes moest vluchten. Toen zei God dat hij terug moest gaan om het Hebreeuwse volk te bevrijden.

ILLUSTRATIES APRYL STOTT

Mozes vroeg aan de farao, dat is de koning, of hij de mensen wilde laten gaan. De farao zei nee. God hielp Mozes het land te vervloeken zodat de farao zich zou bedenken. Er kwamen plagen van steekvliegen, muggen en kikkers. Ten slotte zei de farao dat de slaven mochten weggaan.

Zodra ze vertrokken, bedacht de farao zich. Hij stuurde zijn leger achter hen aan. Toen het volk van Mozes bij de Schelfzee kwam, zorgde God voor een doorgang zodat ze op het droge konden ontsnappen.

God gaf Mozes de tien geboden. Mozes leerde ze onderweg naar het beloofde land aan het volk. Eindelijk waren ze veilig en vrij!

Ik kan op Mozes lijken. Ik kan de geboden onderhouden. God helpt mij als ik opkom voor iemand die hulp nodig heeft. ■

Uit Exodus 2–34.

Ik kan een vredestichter zijn

ILLUSTRATIE APRYL STOTT

President
M. Russell Ballard
waarnemend president van het Quorum der Twaalf Apostelen

ONS SABBATSHEILIGDOM

Als we de kapel als een heiligdom van geloof en toewijding aan de avondmaalsdienst kunnen gaan beschouwen, worden we allemaal gezegend.

De avondmaalsdienst is een heerlijke tijd. Als we de kapel ingaan en ons voorbereiden op het avondmaal, moeten we ons eigenlijk indenken dat we ons in een heiligdom bevinden – een bijzondere, gewijde plek waar we aan Christus en zijn grote, heerlijke zending kunnen denken. We moeten wereldse zaken opzij zetten en aan het eeuwige denken. We moeten onze mobiel wegleggen en aan Jezus Christus, de Zoon van de levende God, denken.

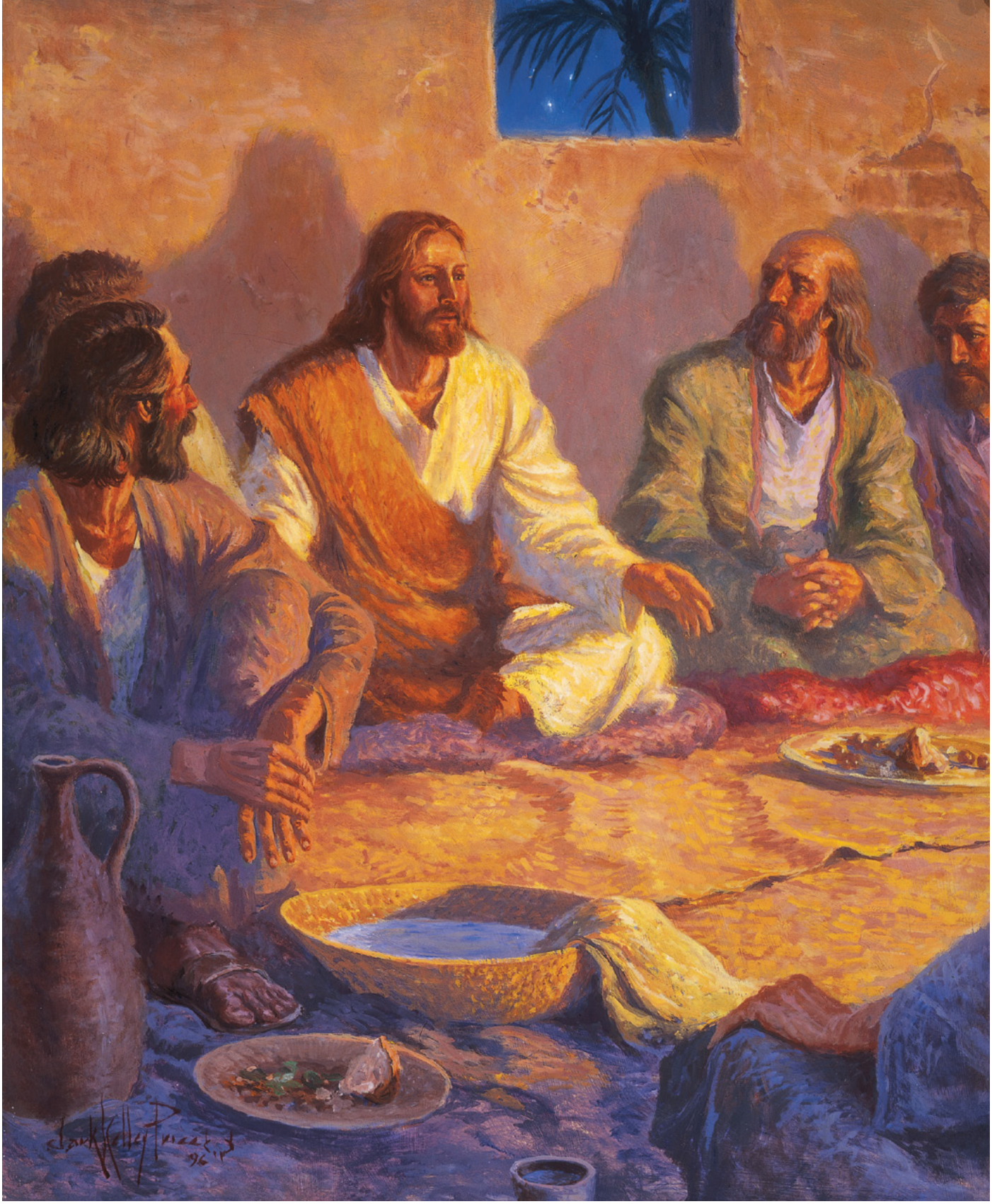
We hebben wekelijks maar 70 minuten om ons op onze liefde voor de Heiland te concentreren. Als we de kapel als een toevluchtsoord van geloof en toewijding aan de avondmaalsdienst kunnen gaan beschouwen, worden we allemaal gezegend.

Ik kan voor de opbouw van Gods koninkrijk niets belangrijkers bedenken dan goed voorbereide avondmaalsdiensten waarin de sprekers het over Christus hebben, van Christus getuigen en het getuigenis van apostelen en profeten uit de Schriften en andere bronnen aanhalen.

We hebben ons als kerk op de sabbatdag geconcentreerd. We hebben daar vooruitgang in gemaakt, maar we zijn er nog niet. We gaan hiermee door tot ieder lid en iedere zendeling bij de aanbidding op de sabbat zo veel geestelijke motivatie opdoet dat ze tegen hun buren, familieleden en de onderzoekers zeggen: 'Kom zelf eens kijken. Woon een van onze erediensten bij.' Dat willen we bereiken.

Als we dat als kerk zouden kunnen doen, zouden zij die onze uitnodiging om 'zelf eens te komen kijken' de kracht voelen die van de boodschap van de herstelde kerk van Jezus Christus uitgaat. Bij hun aanbidding met ons in onze avondmaalsdiensten wordt hun hart dan geraakt en ontbrandt het licht van het evangelie in hun hart en hun verstand. ■

Uit 'The Chapel: Our Sabbath Sanctuary' op prophets.lds.org.

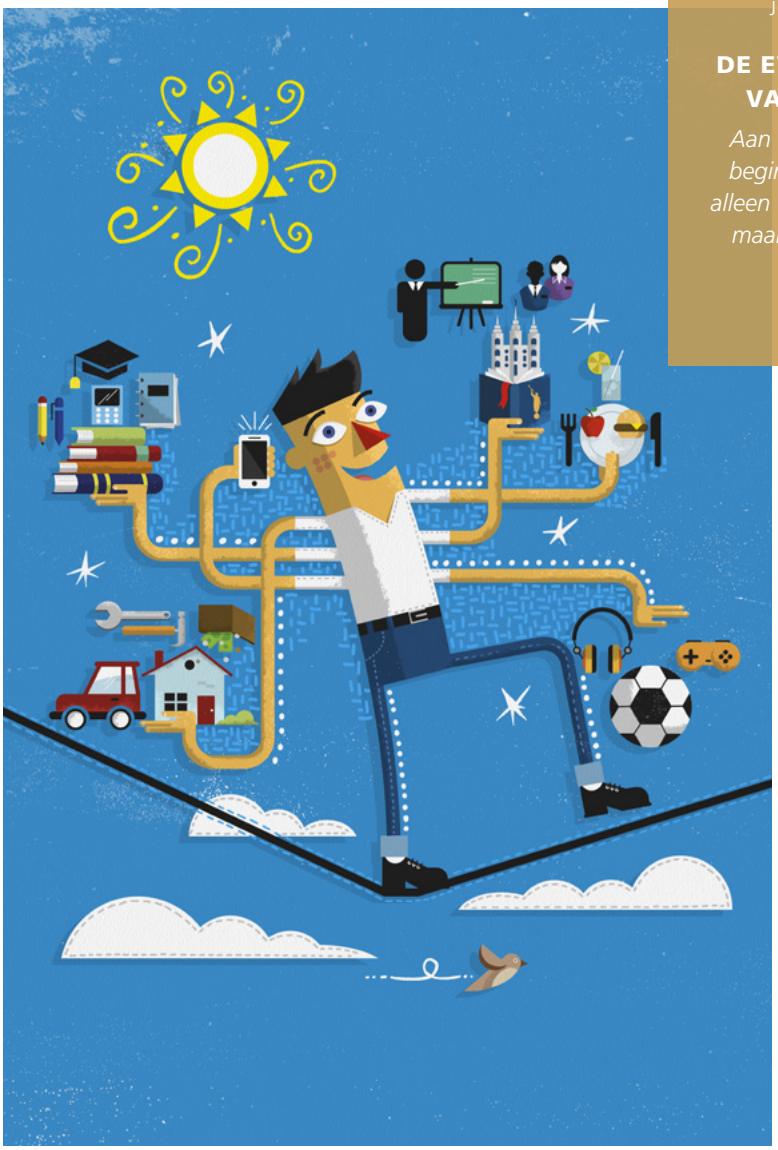

***HET LAATSTE AVONDMAAL*,**
CLARK KELLEY PRICE

'En toen het uur gekomen was, ging Hij aan tafel aanliggen, en de twaalf apostelen met Hem. […]

'En Hij nam brood en nadat Hij gedankt had, brak Hij het en gaf het aan hen met de woorden: Dit is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt. Doe dat tot Mijn gedachtenis.

'Evenzo nam Hij ook de drinkbeker na het gebruiken van de maaltijd en zei: Deze drinkbeker is het nieuwe verbond in Mijn bloed, dat voor u vergoten wordt' (Lukas 22:14, 19–20).

JONGVOLWASSENEN

DE EVENWICHTSKUNST VAN VOLHARDING

Aan de hand van deze drie beginselen kunnen we niet alleen volharden tot het einde, maar blijven we 'genieten' tot het einde.

44

18-JARIGEN

EN NA DE JEUGDPROGRAMMA'S ... WAT DAN?

50

JONGEREN

HOE KUN JE JE GAVEN ONTWIKKELEN?

62

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

4 02147 52120 0 DUTCH